

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2703

Τοῦ ἁγ. προφήτου Δανιὴλ
Τετάρτη 17 Δεκεμβρίου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Μυστηριώδη ὁράματα καὶ θεϊκὲς ἐξηγήσεις

«Καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος» (Λουκ. 1,33)

Πλησιάζει, ἀγαπητοί μου, ἡ μεγάλη ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων καὶ χρειάζεται πνευματικὴ προετοιμασία. Χριστούγεννα = προσευχή, μελέτη, ἐξομολόγησις, συγγνώμη, ἀγάπη. Πρέπει ὁ νοῦς νὰ σταθῇ καὶ νὰ σκεφτῇ, ὅτι **μᾶς ἐπισκέφθηκε** στὴν καλύβα αὐτῆς τῆς Γῆς **ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ!** νὰ χαροῦμε μαζὶ με τοὺς μάγους, τοὺς ποιμένες καὶ τοὺς ἀγγέλους.

Τί ἦταν πρὸ Χριστοῦ ὁ κόσμος; Μιὰ νύχτα, ἓνα **σκοτάδι**, ποὺ βάσταξε πέντε χιλιάδες χρόνια. Στὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς μεγάλης περιόδου ἔπεσαν φωτοβολίδες, ποὺ φώτισαν γιὰ λίγο τὸν κόσμο. **Φωτοβολίδες εἶνε οἱ προφητεῖες** ποὺ εἶπαν ἅγιοι τοῦ Θεοῦ.

Ἐδῶ θὰ μιλήσουμε γιὰ τὶς προφητεῖες ποὺ εἶπε ὁ προφήτης Δανιήλ, ὁ ὁποῖος γιορτάζει σήμερα 17 Δεκεμβρίου καὶ τὴν Κυριακὴ τῶν Προπατόρων.

Ὁ προφήτης Δανιήλ, ἡ «**διόπτρα τοῦ πνεύματος**», ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία (μην. ιζ' Δεκ. ἐσπ.), ἔζησε ἐξακόσια χρόνια πρὸ Χριστοῦ, ἐπὶ Ναβουχοδονόσορος.

Ὁ Ναβουχοδονόσορ, ποὺ εἶχε τεράστιο κράτος, τὸ κράτος τῶν Ἀσσυρίων στὸν Εὐφράτη ποταμὸ, ἦρθε μὲ τὰ στρατεύματά του στὰ Ἱεροσόλυμα, ἔβαλε φωτιά, γκρέμισε τὸ Ναό. Τύφλωσε τὸν βασιλεῖα Ἰωακείμ, σκότωσε τὰ παιδιὰ του. Τὸ χειρότερο· ἔκανε παιδομάζωμα, πῆρε παιδιὰ καὶ μεγάλους καὶ τοὺς ὠδήγησε αἰχμαλώτους στὴ Βαβυλῶνα. Ἐκεῖ θλιμμένοι αὐτοὶ κάθισαν στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ καὶ ἔκλαψαν, ὅπως λέει ὁ ψαλμωδός (βλ. Ψαλμ. 136ος).

• Ζοῦσε ἑνδοξος ὁ Ναβουχοδονόσορ. Ἀλλὰ κάποτε εἶδε τὴ νύχτα ἓνα ὄνειρο καὶ ταραχτήκε (βλ. Δαν. κεφ. 2ο). Ξύπνησε ἑντρομος· κ' ἦταν τόση ἡ ταραχὴ του ὥστε ξέχασε τὸ ὄνειρο. Τὸ πρῶτ' ἔκαλεσε ὅλους τοὺς ὄνειροκρίτες καὶ ἀστρολόγους, 150 ἦταν, καὶ τοὺς εἶπε, νὰ τοῦ ποῦν τί εἶδε καὶ νὰ τοῦ τὸ ἐξηγήσουν. Αὐτὸ ὅμως κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κάνῃ. Θύμωσε κ' ἐτοιμαζόταν νὰ τοὺς θανατώσῃ. Τότε παρουσιάστηκε ὁ Δανιήλ, σκλάβος κι αὐτὸς ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους Ἰουδαίους, καὶ τοῦ εἶπε·

—Κρίμα εἶνε νὰ θανατώσῃς 150 ἀνθρώπους· αὐτὸ ποὺ ζητᾷς μόνο ὁ δικός μου Θεός, ὁ ἀληθινός, τὸ ξέρει· δός μου διορία νὰ προσευχηθῶ, νὰ μοῦ τὸ ἀποκαλύψῃ.

Ὁ Δανιήλ ἔπεσε στὰ γόνατα καὶ προσευχόταν μὲ

δάκρυα. Πράγματι ὁ Θεὸς τὸν φώτισε, τοῦ ἀπεκάλυψε τὸ ὄνειρο καὶ τὴν ἐξηγήσί του. Παρουσιάζεται στὸ βασιλεῖα καὶ τοῦ λέει·

—Μεγαλειότατε, εἶδες στὸ ὄνειρο ἓνα πελώριο **ἄγαλμα**. Ἡ κεφαλὴ του ἦταν χρυσοῦ, τὰ χέρια καὶ τὸ στῆθος ἀπὸ ἀσήμι, ἡ κοιλία καὶ οἱ μηροὶ ἀπὸ μπρούτζο, οἱ κνήμες ἀπ' τὰ γόνατα ὡς τὸν ἀστράγαλο ἀπὸ σίδηρο, καὶ τὰ πέλματα μίγμα σίδηρο-σκουριά καὶ χῶμα-κεραμίδι. Κ' ἐνῶ τὸ ἄγαλμα ἔλαμπε στὸν ἥλιο, ἓνα πετραδάκι χωρὶς ἀνθρώπου χέρι κόπηκε ἀπὸ ἓνα βουνὸ δασωμένο, ἦρθε καὶ χτύπησε τὸ ἄγαλμα, τὸ συνέτριψε, τὸ ἔκανε σκόνη ποὺ τὴ σκόρπισε ὁ ἄνεμος καὶ δὲν ἔμεινε τίποτα. Κ' ἐκεῖ ποὺ ἦταν τὸ ἄγαλμα τὸ λιθαράκι σιγὰ - σιγὰ μεγάλωνε· ἔγινε βράχος, ἔγινε βουναλάκι, ἔγινε βουνό, ἔγινε ὄρος μέγα· καὶ πάνω στὸ ὄρος αὐτὸ ἦρθαν καὶ κατοίκησαν λαοὶ καὶ ἔθνη.

—Ναί, λέει ὁ βασιλεῖς, αὐτὸ τὸ ὄνειρο εἶδα· καὶ τώρα θέλω νὰ μοῦ πῆς τὴν ἐξηγήσί του.

—Τὸ ἄγαλμα, βασιλεῖα, εἶνε ὁ κόσμος, **οἱ αὐτοκρατορίες, τὰ βασίλεια**, τὰ διάφορα καθεστῶτα. Τὸ κεφάλι εἶσαι σύ· ὁ χρυσὸς εἶνε ἡ δική σου βασιλεία τῶν Ἀσσυρίων, ποὺ πῆρες τὸν πλοῦτο ἀπ' ὅλα τὰ κράτη καὶ γέμισες τὸ βασίλειό σου. Μετὰ ἔρχεται ἡ βασιλεία τῶν Περσῶν, τὸ ἀσήμι, πλούσιο κράτος κι αὐτοὶ (αὐτοὶ ποὺ ξεκίνησαν καὶ ἦρθαν νὰ ὑποδουλώσουν τὴν Ἑλλάδα τὸ 480 π.Χ.). Κατόπιν ἔρχεται μία μπρούτζινη βασιλεία, ἡ ἰσχυρὴ βασιλεία τῶν Ἑλλήνων, τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου (ποὺ ἀπ' ἐδῶ ἔφτασε μέχρι τὸ Γάγγη ποταμὸ). Ἀλλ' ὅπως ἔπεσαν οἱ προηγούμενες ἔτσι ἔπεσε καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ἦρθε μία βασιλεία σιδηρᾶ, ἡ βασιλεία τῶν Ῥωμαίων ποὺ κατίσχυσε σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη. Ἀλλὰ κι αὐτὴ ἐξευτελίστηκε, γιατί ἀνακατεύτηκε μὲ διάφορα ἔθνη, καὶ ἔτσι διαλύθηκε. Καὶ τότε **κυριάρχησε τὸ πετραδάκι!**

Ποιὸς δίνει σημασία σὲ μιὰ πέτρα; «**Μέγας εἶ, Κύριε, καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου**» (εὐχ. Ἀγισμ.). Τὸ πετραδάκι, ποὺ τὸ πατοῦσαν καὶ τὸ περιφρονοῦσαν, ἦταν **τὸ Θεῖο Βρέφος**, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ποιὸς ἔδινε σημασία σὲ μιὰ ἔγκυο γυναῖκα τὴ νύχτα ἐκείνη; Οὔτε μέρος νὰ κοιμηθῇ δὲν εἶχε. Τὴν ἔδιωχναν ἀπὸ ὧν κι ἀπὸ κεῖ· ἔτσι ἀναγκάστηκε ἡ Παναγία νὰ γεννήσῃ σ' ἓνα βρώμικο στάβλο (σὰν τοὺς δικούς μας πρόσφυγες, ποὺ κινήγησε ὁ Κεμὰλ τὸ '22 καὶ γεννοῦ-

σαν μέσ' στους δρόμους). Ούτε ρουχαλάκια είχε να ντύση τὸ Βρέφος της καὶ τὸ ἔβαλε μέσα στὰ ἄχαρα.

Αὐτὸ ἦταν τὸ μικρὸ λιθαράκι. Καὶ ὅμως τὸ μικρὸ λιθαράκι ἔφαγε τὰ βασίλεια κ' ἐπικράτησε πνευματικά. Εἶνε **ὁ μέγας καὶ αἰώνιος βασιλεύς**. Σὲ κάθε θεία λειτουργία –ἀν πιστεύουμε καὶ τὸ νιώθουμε–, τοῦ λέμε· «Ὡς τὸν βασιλέα τῶν ὅλων ὑποδεχόμενοι...» (χερουβ.,). Τὸ ὅρος αὐτὸ δὲν ξεριζώνεται, μένει εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ «τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος» (Λουκ. 1,33. Σύμβ. Πίστ. 7).

Αὐτὸ ἦταν τὸ ἓνα ὄνειρο τοῦ Ναβουχοδονόσορος. Ἄλλη φορά εἶδε ἄλλο ὄνειρο (βλ. Δαν. κεφ. 4ο).

• Εἶδε ἓνα **δέντρο** σὰν μεγάλο πλατάνι. Στὰ κλαδιά του φώλιαζαν πλῆθος πουλιά, στὴ σκιά του οἱ βοσκοὶ ἔφερναν τὰ πρόβατα. Ἀλλὰ μιὰ μέρα, ἐνῶ τὸ δέντρο ἦταν ψηλὸ ὥς τὸν οὐρανὸ καὶ θαλερό, ἀκούστηκε ἀγγέλου φωνή· Χτυπάτε τὸ δέντρο, μαδῆστε τὰ κλαδιά, τινάξτε τὰ φύλλα, σκορπίστε τὸν καρπὸ, διώξτε πουλιά καὶ ζωντανὰ πού 'νε στὴ σκιά του. Καὶ μετὰ πάλι ἡ φωνή· Σταματήστε –τὰ τσεκούρια σταμάτησαν–, ἀφήστε τὴ ρίζα, μέχρι ἐκεῖ εἶνε ἡ ὀργή μου. Ξύπνησε ταραγμένος ὁ βασιλιάς καὶ ζητώντας ἐξηγήσι κάλεσε πάλι τὸν Δανιήλ.

–Τὸ δέντρο τὸ μεγάλο καὶ δυνατό, τοῦ 'πε ὁ προφήτης, εἶσαι σύ, βασιλιά. Θὰ ῥθῃ ὅμως ὥρα ποῦ ἡ βασιλεία σου θὰ δεχτῇ χτυπήματα καὶ θὰ πέσης ἀπὸ τὸ θρόνο. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς θὰ σ' ἀφήσῃ νὰ ζήσης. Θὰ πᾶς στὰ ξένα, θὰ τρέχῃς δεξιὰ - ἀριστερά, θὰ βγάλῃς τρίχες καὶ νύχια, θὰ γίνῃς σὰν ζῶο τρώγοντας χορτάρια. Κι ἀφοῦ περάσης πολλὰ βάσανα μέχρι νὰ μάθῃς ὅτι ὁ Ὑψιστος κυριεύει καὶ βασιλεύει τοὺς ἀνθρώπους, θὰ γυρίσῃς πάλι στὸ βασίλειό σου· ἀλλὰ γιὰ νὰ σωθῇς πρέπει νὰ κάνῃς ἐλεημοσύνης.

Πράγματι τὴν ἴδια νύχτα μπῆκαν οἱ ἐχθροὶ του, ἔκαναν γυαλιὰ-καρφιὰ τὰ πάντα, τὸν ἄρπαξαν κι αὐτὸν καὶ τὸν πέταξαν ἔξω. Καὶ μετὰ ἀπὸ χρόνια, ἀφοῦ περιπλανήθηκε σὲ δάση, ξαναβρῆκε τὰ λογικά του καὶ γύρισε ταπεινωμένος στὸ θρόνο του.

• Ἄλλο ὄνειρο, τὸ ὁποῖο εἶδε ὅχι ὁ Ναβουχοδονόσορ ἀλλὰ ὁ διάδοχός του ὁ Βαλτάσαρ, εἶνε τὸ ἐξῆς τρομακτικὸ (βλ. Δαν. κεφ. 5ο). Μιὰ μέρα ὁ Βαλτάσαρ ἔκανε τραπέζι τοὺς ἀξιωματοῦχους καὶ διοικητὰς του, ἔκανε τρόπον τινὰ ἓνα πάρτυ σὰν αὐτὰ ποὺ κάνουν πολλοὶ τώρα, μέχρι καὶ στὰ χωριά, καὶ κάνουν ὄργια. Λουλούδια, φῶτα, φαγητά, πιοτά, μουσικὰ ὄργανα· καὶ τὸ χειρότερο, πῆραν τὰ σκεύη τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομώντος, τὰ ἔκαναν κρασοπότηρα κ' ἔπιναν ἀπ' αὐτὰ οἱ πόρνες καὶ παλλακίδες του. Ἔ, μέχρι ἐκεῖ πιά! Εἶσαι ἁμαρτωλὸς μὰ ὅχι καὶ ἀσεβής, νὰ πίνῃς κρασὶ στὰ δισκοπότηρα. Καὶ τότε ἦρθε ἡ τιμωρία. Ξαφνικά, ἐκεῖ ποῦ διασκέδαζαν, παρουσιάστηκε ἓνα κάποιο χέρι καὶ ἔγραψε στὸν τοῖχο κάτι γράμματα ποὺ τὰ ἔβλεπε μόνο ὁ βασιλιάς. Σταμάτησε, τοῦ παρέλυσαν χέρια καὶ γόνατα, χτυποῦσαν τὰ σαγόνια του. Ἦρθαν οἱ μάγοι καὶ σοφοί, μὰ δὲν μπόρεσαν νὰ τοῦ ἐξηγήσουν τὸ μυστήριο. Τότε φώναξαν πάλι τὸν Δανιήλ. Κι αὐτὸς τοῦ εἶπε·

–Βασιλιά, αὐτὸ ποῦ εἶδες ἦταν χέρι Θεοῦ γι' αὐτὴ τὴν ἀσέβεια ποὺ ἔκανες, καὶ ἔγραψε· **Μανή, θεκέλ, φάρες**. Δηλαδή· ὁ Θεὸς σὲ ζύγισε, σὲ μέτρησε, καὶ

βρέθηκες σκάρτος. Καὶ τώρα τέλος! Καὶ πράγματι ἔφτασε τὸ τέλος του· τὴν ἴδια νύχτα μπῆκαν οἱ ἐχθροὶ του στὰ ἀνάκτορα καὶ τὸν ἐφόνευσαν.

• Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Βαλτάσαρ εἶδε καὶ ὁ Δανιήλ ἓνα ὄνειρο ποῦ εἶνε καὶ τὸ σπουδαιότερο (βλ. Δαν. κεφ. 7ο). Περπατοῦσε λέει σὲ μιὰ ἀμμουδιὰ καὶ ἔβλεπε τὴ θάλασσα. Κ' ἐκεῖ ποῦ ἦταν γαλήνια κάλμα, καθρέφτης, πανόραμα –οἱ νησιῶτες τὴν ἔχουμε δεῖ εἶ-
ται–, ξαφνικὰ ἀκούει μιὰ φωνή· Μπρός, ἄνεμοι, φύσηξτε. Καὶ φύσηξαν ὅλοι οἱ ἄνεμοι κ' ἡ θάλασσα ταραχτήκε. Μέσα ἀπὸ τὰ κύματα βγῆκαν μὲ τὴ σειρά **τέσσερα θηρία**· ἓνα λιοντάρι, μιὰ ἄρκουδα, μιὰ πάρδαλις, καὶ τέλος ἓνα ἄλλο ἀκόμη ἀγριώτερο, ποῦ ἔφαγε τὴν πάρδαλι, τὴν ἄρκουδα καὶ τὸ λιοντάρι. Μὰ φύσηξε ἄνεμος κ' ἐξαφανίστηκε κι αὐτό. Τέλος στήθηκε ἓνας θρόνος ὁλόλαμπρος καὶ πάνω σ' αὐτὸν κάθησε ὁ *παλαιὸς ἡμερῶν* καὶ ὁ *υἱὸς ἀνθρώπου*. Καὶ μπροστά του ἔπεσαν βασιλιᾶδες, στρατηγοί, μικροὶ καὶ μεγάλοι, κι ἀκούστηκε ἓνα τραγούδι ὁλόγλυκο· «Ἡ βασιλεία αὐτοῦ οὐ διαφθαρήσεται» εἶνε «*βασιλεία αἰώνιος*». Τί σημαίνουν αὐτὰ τὰ θηρία;

Εἶνε **τὰ διάφορα καθεστῶτα**, ποῦ περνᾶνε ἐπάνω στὴ Γῆ καὶ κατακερματίζουν τὸν κόσμον. Ἀλλὰ θὰ σβήσουν ὅλες οἱ βασιλεῖες τοῦ κόσμου καὶ –πιστέψτε με, ἀδέρφια μου– θὰ μείνῃ μία βασιλεία! Τὰ ἄγρια θηρία, καθεστῶτα ἀπολυταρχικὰ κάθε μορφῆς, θὰ καταλυθοῦν. Ἐνας θρόνος θὰ μείνῃ, καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ τίμιος σταυρός, ὁ Χριστὸς ποῦ σταυρώθηκε ἐπ' αὐτοῦ. Καὶ μπροστά του θὰ πέσουν ὅλος ὁ κόσμος, κι αὐτοὶ ποὺ δὲν πιστεύουν καὶ τὸν μισοῦν καὶ τὸν βλαστημᾶνε, καὶ οἱ ἔβραῖοι καὶ οἱ μουσουλμᾶνοι καὶ ὅλες οἱ φυλὲς τοῦ κόσμου, θὰ γονατίσουν ὅλοι, «*καὶ πᾶν γόνυ κάμψει*», καὶ πᾶσα ψυχὴ θὰ γονατίσῃ καὶ θὰ πῇ· «*Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς· ἀμήν*» (Φιλ. 2,11 καὶ θ. Λεიტ.).

Προτοῦ νὰ κλείσω θὰ σᾶς πῶ **τὸ τέλος τοῦ Δανιήλ**. Ἐκοιμήθη ὁ Δανιήλ. Τί θὰ πῇ *ἐκοιμήθη*; **ἀπέθανε** ἐν Κυρίῳ. Οἱ δίκαιοι, τὰ ἄυλα πνεύματά τους, ζοῦν κοντὰ στὸ Θεό. Κλάψτε τοὺς ἁμαρτωλοὺς ποὺ δὲν μετανοοῦν.

Κοιμήθηκε λοιπὸν ὁ Δανιήλ, ὅπως τὸ παιδάκι στὴν κούνια. Πόσον καιρὸ κοιμήθηκε; Πεντακόσα - ἑξακόσα χρόνια. Καὶ **πότε ξύπνησε; Τὴ μεγάλη Παρασκευή**, ὅταν σταύρωσαν τὸ Χριστό, τὸν ὁποῖο ὁ Δανιήλ τὸν ἀγαποῦσε προτοῦ ἀκόμα νὰ τὸν δῇ. Ὁταν σείστηκε ἡ γῆ, τότε ἄνοιξαν τὰ μνήματα καὶ βγῆκαν ἀπὸ μέσα ἅγιοι· καὶ αὐτοὶ οἱ ἅγιοι μπῆκαν μέσα στὴν πόλι καὶ ἐμφανίστηκαν σὲ πολλοὺς (βλ. Ματθ. 27,52-53) φωνάζοντας κι αὐτοὶ «*Χριστὸς ἀνέστη!*». Μεταξὺ λοιπὸν τῶν ἁγίων ποὺ ἀναστήθηκαν μέσ' ἀπὸ τὰ μνήματα ἦταν κατὰ τὴν παράδοσι καὶ ὁ Δανιήλ. Βγῆκε μέσ' ἀπὸ τὰ μνήματα, ἔμεινε ἀκόμα τρεῖς - τέσσερις ἡμέρες, καὶ φώναξε τοὺς δρόμους καὶ στὰ καλντερίμια, στὰ λαγκάδια καὶ στὰ ποτάμια, ὅτι **Ἦρθε ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ**. Δόξα στὸ Χριστό, τὸν βασιλέα τοῦ κόσμου. Σ' αὐτὸν ἀνήκει ἡ τιμὴ καὶ ἡ λατρεία εἰς αἰῶνας αἰώνων.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2704

Κυριακὴ πρὸ Χρ. Γεννήσεως (Ματθ. 1,1-25)
21 Δεκεμβρίου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Πιστοὶ ἐν μέσῳ ἀπίστων

«Βίβλος γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, υἱοῦ Δαυὶδ, υἱοῦ Ἀβραάμ» (Ματθ. 1,1)

Ακούσατε, ἀγαπητοί μου, ἄντρες γυναῖκες καὶ παιδιά, τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 1,1-25).

Τί εἶνε τὸ Εὐαγγέλιο; Εἶνε ἓνα βιβλίον· βιβλίον ποὺ ξεχωρίζει ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα βιβλία τοῦ κόσμου. Διαφέρει ὅπως διαφέρει ἓνα διαμάντι ἀπὸ ἓνα πετράδι. Φαίνεται πὼς εἶνε τὸ ἴδιον· σὰν πετράδι εἶνε καὶ τὸ διαμάντι, ἀλλὰ πόσο παραπάνω ἀξίζει τὸ διαμάντι ἀπὸ τὸ πετράδι! Μ' ἓνα διαμάντι μπορεῖ ν' ἀγοράσῃς ὅλη τὴν Ἑλλάδα ποὺ λέει ὁ λόγος. Εἶνε μερικὰ διαμαντάκια μικρά, ἀστραφτερά, πολύτιμα, ποὺ ἔχουν μεγάλη ἀξία. Ὅσο λοιπὸν διαφέρει τὸ διαμάντι ἀπὸ τὶς πέτρες ποὺ εἶνε στοὺς δρόμους, τόσο διαφέρει τὸ Εὐαγγέλιο ἀπὸ τ' ἄλλα βιβλία τοῦ κόσμου.

Τί περιέχει τὸ Εὐαγγέλιο; Ὅχι λόγια ἀνθρώπων, ὄχι τραγούδια ποιητῶν, ἀλλὰ τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ. Περιγράφει τὸ Εὐαγγέλιο τὴ ζωὴ – τίνος; Ἐκείνου ποὺ ἔζησε τὴν ἄψογη, ἰδανικὴ, τέλεια ζωὴ. Περιγράφει τὴ ζωὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ὁ Χριστὸς γεννήθηκε, ὅταν οἱ ἄγγελοι ἔψαλαν τὸ «*Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία*» (Λουκ. 2,14), ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη μέχρι τὴν ὥρα ποὺ εἶπε τὸ «*Τετέλεσται*» (Ἰω. 19,30) κρεμάμενος ἐπάνω στὸ ξύλο τοῦ σταυροῦ, ὅλη αὐτὴ τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ περιγράφει τὸ Εὐαγγέλιο.

Σὰν βιβλίον τὸ Εὐαγγέλιο **πρέπει νὰ ὑπάρχῃ σὲ ὅλα τὰ σπίτια**. Γονεῖς· κάθε βράδυ, προτοῦ νὰ κοιμηθῇτε, βάλτε τὰ παιδιά σας ποὺ πᾶνε στὸ σχολεῖο νὰ διαβάσουν ἓνα κομματάκι ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο. Αὐτὸ θὰ εἶνε μεγάλη βοήθεια· θ' ἀγιάσῃ τὸ σπίτι σας, θὰ εὐωδιάσῃ ἡ ἀτμόσφαιρα· καὶ μεγαλώνοντας τὰ παιδιά θὰ ἔχουν μιὰ ἀνάμνησι ἀξέχαστη. Γονεῖς, διδάξτε τὰ παιδιά σας ν' ἀγαποῦν τὸ Εὐαγγέλιο. Ἄν πᾶτε στὸ ἐξωτερικόν, π.χ. στὴν Ἑλβετία ἢ στὴν Ἀμερική, θὰ δῆτε ὅτι, παρὰ τὰ διάφορα κακὰ ποὺ μαστίζουν τὴ Δύσι, ἐκεῖ καὶ ὁ χωρικὸς καὶ ὁ ἐργάτης καὶ ὁ ἐπιστήμονας πατέρας, ὅταν γυρίζουν στὸ σπίτι καὶ τελειώνουν οἱ φροντίδες τῆς ἡμέρας, δὲν πέφτουν γιὰ ὕπνο ὅπως πέφτουν τὰ ζῶα στὸ στάβλο, χωρὶς μελέτη τοῦ Εὐαγγελίου καὶ προσευχῇ. Θὰ δῆς, ἀκόμα καὶ σήμερα, πατεράδες νὰ διαβάζουν στὰ παιδιά τους μιὰ περικοπὴ ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο, γιὰ νὰ διδάσκωνται καὶ αὐτὰ καὶ ὅλη ἡ οἰκογένεια. Τέτοια καλὴ συνήθεια ἐμεῖς ἐδῶ στὴν πατρίδα μας δυστυχῶς δὲν

ἔχουμε ἀποκτήσει. **Γονεῖς, μάθετε τὰ παιδιά σας ν' ἀγαποῦν τὸ Εὐαγγέλιο.**

Ὅπου ὑπάρχει Εὐαγγέλιο, διάβολος δὲν μπορεῖ νὰ μπῇ. Ἄν σήμερα μπῆκαν οἱ δαίμονες στὴ ζωὴ τοῦ κόσμου καὶ τὸ σπίτι διαλύεται καὶ ὁ ἄντρας παίρνῃ τσεκούρι καὶ σκοτώνῃ τὴ γυναῖκα του, καὶ ἡ γυναῖκα φαρμακὼνῃ τὸν ἄντρα της, καὶ ἂν τὰ παιδιά χτυποῦν τὸν πατέρα, καὶ τὰ κορίτσια σηκώνουν μπαῖράκι, καὶ ἂν σήμερα τὸ σπίτι διαλύθηκε, εἶνε γιὰ τὸ Εὐαγγέλιο ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι μας. **Ὅπου Εὐαγγέλιο, διάβολος δὲν πατάει.** Πάρτε, σεῖς οἱ γυναῖκες, ἓνα θυμιατό, κρεμάστε μιὰ καντήλα μπροστὰ στὴν Παναγιά, κάντε τὴν προσευχή σας· γιὰ τὰ χρόνια εἶνε ἄσχημα κι ὁ σατανᾶς ζητάει νὰ βάλῃ φωτιά, νὰ κάψῃ τὰ πάντα, νὰ χαλάσῃ τὴν ἀνθρωπότητα. Τὸ Εὐαγγέλιο, λοιπόν, μαζί μὲ τὸ σταυρό, τὴν εἰκόνα καὶ τὸ θυμιατὸ εἶνε ἀναγκαῖα πράγματα στὸ σπίτι.

—Μὰ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 1,1-25), θὰ μοῦ πῇτε, δὲν λέει τίποτε ἄλλο, ὅλο ὀνόματα εἶνε.

Ναί. Ἄν πιάσετε καὶ μετρήσετε τὰ ὀνόματα αὐτά, θὰ δῆτε ὅτι εἶνε σαρανταδύο (42) ὀνόματα ἀνδρῶν, καὶ κοντὰ στὰ ὀνόματα τῶν ἀνδρῶν εἶνε καὶ τέσσερα ὀνόματα γυναικῶν. Καθένας ἀπ' ὅλους αὐτοὺς ἔχει ἀξία, δὲν εἶνε τυχαῖοι. Εἶνε διαλεγμένοι. Ὅπως ἐσεῖς ἔχει καθένας τὴν ἱστορία του, ἔτσι κι αὐτοὶ καθένας ἔχει τὴ δική του ἱστορία. Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἱστορία τοῦ καθενὸς ἀπὸ αὐτοὺς; Ἄν ἀρχίσω, θὰ βραδιάσουμε. Μέχρι τὴ νύχτα θὰ καθώμαστε καὶ δὲν θὰ τελειώσουμε τὴν ἐξιστόρησι τῆς ζωῆς τῶν 42 αὐτῶν ἀνθρώπων. Τί εἶνε αὐτοί; Εἶνε **οἱ προπάτορες τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ**· εἶνε ἡ σειρὰ τῶν προγόνων τοῦ Θεανθρώπου κατὰ σάρκα, ὡς ἀνθρώπου δηλαδή. Σαρνανταδύο οἱ ἄνδρες καὶ τέσσερις οἱ γυναῖκες συνολικὰ σαρανταέξι (46) πρόσωπα.

Τί δουλειὰ ἔκαναν αὐτοί; Διάφορες δουλειές. Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν τσοπάνης, ἔβοσκε τὰ πρόβατα στὰ λιβάδια. Ὁ ἄλλος ἦταν ἀρχιτέλειγγας· ὁ ἄλλος ἦταν κτηματίας, εἶχε χωράφια πολλά, καμῆλες καὶ πρόβατα· ὁ ἄλλος ἦταν τεχνίτης, ὁ ἄλλος ἦταν στρατιώτης, ὁ ἄλλος ἦταν βασιλιάς ξακουσμένος, ὁ ἄλλος ἦταν σοφός, ὁ ἄλλος ἦταν οἶ-

κοδόμος. “Όλα τὰ ἐπαγγέλματα ποὺ εἶπα εἶνε ἐδῶ μέσα στὰ σαρανταδυὸ ὀνόματα ποὺ ἀκούσαμε.

Καὶ πότε ἔζησαν αὐτοί; Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια. Ὁ ἓνας ἔζησε –γιὰ σκεφτῆτε– τέσσερις χιλιάδες χρόνια πρὸ Χριστοῦ· ὁ ἄλλος ἔζησε τρεῖς χιλιάδες χρόνια πρὸ Χριστοῦ, ὁ ἄλλος χίλια χρόνια πρὸ Χριστοῦ, ὁ ἄλλος πεντακόσα χρόνια πρὸ Χριστοῦ. Σὲ διάφορες ἐποχές.

Καὶ **γιατί τοὺς ἀναφέρει τὸ εὐαγγέλιο;** Διότι ὅλοι, σὲ καιροὺς ποὺ ὁ κόσμος δὲν πίστευε, σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ἦταν γεμάτη δαιμόνια καὶ οἱ ἄνθρωποι λάτρευαν γιὰ θεοὺς νεκρὰ εἰδῶλα (τὰ ἄστρα, τὶς πέτρες, τὰ φίδια, τὰ θηρία...), αὐτοὶ πίστευαν στὸν ἀληθινὸ Θεό· σὲ μιὰ τέτοια ἐποχὴ ἀπιστίας αὐτοὶ **πίστευαν καὶ λάτρευαν τὸ ζωντανὸ Θεό.** Πίστευαν ἀκόμα, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ λυπηθῇ τὸ ἀνθρώπινο γένος καὶ θὰ στείλῃ κάτω στὴ γῆ τὸ Μεσσία, τὸ Χριστό, ποὺ θὰ σώσῃ τὸν κόσμο. Λαχταροῦσαν πότε θὰ ῥθῇ ὁ Χριστός. Καὶ ἔλεγαν· “Ἀχ, ἂς ἀξιωθοῦμε νὰ ζήσουμε καὶ νὰ Τὸν δοῦμε· νὰ Τὸν δοῦμε μὲ τὰ μάτια μας, νὰ τὸν ἀκούσουμε μὲ τ’ αὐτιά μας, καὶ ἂς πεθάνουμε. Καὶ ἦρθε ὁ Χριστός, καὶ γεννήθηκε ὁ Χριστός, ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεός.

Αὐτοὶ πίστευαν· **πίστευαν στὸ Χριστό,** ἂν καὶ ἔζησαν πολλὰ χρόνια πρὸ τοῦ Χριστοῦ.

—Μά, θὰ πῆτε τώρα· **σήμερα οἱ ἄνθρωποι πιστεύουν;** Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια, «*τῷ καιρῷ ἐκείνῳ*» ποὺ ἀκοῦμε στὴν ἐκκλησίᾳ, πίστευαν. Ἦταν ἀγράμματοι, δὲν εἶχαν τὰ μέσα τὰ σημερινά, δὲν εἶχαν δρόμους τέτοιους ποὺ νὰ τρέχουν τ’ αὐτοκίνητα, δὲν ὑπῆρχαν ἀεροπλάνα νὰ πετᾶνε στὸν οὐρανό, δὲν ὑπῆρχαν ἀσύρματοι καὶ τηλέφωνα, νὰ κουβεντιά-ζης ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ σ’ ἀκοῦνε στὴν Αὐστραλία, δὲν ὑπῆρχαν πύραυλοι καὶ διαστημόπλοια, δὲν ὑπῆρχαν αὐτὰ τὰ σχολεῖα καὶ οἱ ἀκαδημίες καὶ τὰ πανεπιστήμια. “Ε βέβαια· τότε, σὰν ἀγράμματοι ποὺ ἦταν αὐτοὶ καὶ δὲν ἤξεραν πολλὰ πράγματα καὶ ἐπιστήμες, πίστευαν στὸ Θεό, πίστευαν στὸ Χριστό. **Σήμερα ποίος πιστεύει;...**

Ναί, εἶνε γεγονός ὅτι **ὑπάρχει ἀπιστία.** Καὶ βλέπεις τώρα ἐδῶ καὶ τὸ μικρὸ παιδί, ποὺ μόλις πῆγε στὸ σχολεῖο, ἐνῶ δὲν ἔμαθε ἀκόμα νὰ γράφῃ τ’ ὄνομά του, νὰ σοῦ λήῃ πὼς δὲν πιστεύει. Τὸν βλέπεις καὶ τὸ μεγάλο μὲ ἐγωισμό καὶ ὑπερηφάνεια νὰ σοῦ λήῃ· Τώρα **ἔχουμε ἐπιστήμη!...** Κι ὅταν λήῃ τὴ λέξι *ἐπιστήμη*, γεμίζει τὸ στόμα του σὰν νὰ ἔχη μέσα γαλακτομπούρεκο. Ἐπιστήμη! σοῦ λέει.

Ποιὰ ἐπιστήμη, ἀγαπητέ μου; **Μήπως ἡ ἐπιστήμη κατήργησε τὸ Θεό; Κάθε ἄλλο.** Γιὰ ποιὰ ἐπιστήμη μιλάμε; Ὑπάρχει Ἐπιστήμη, μὲ ἔψιλον κεφαλαῖο, καὶ ἐπιστήμη, μὲ ἔψιλον μικρό. Σαρανταδυὸ ὀνόματα ἀναφέρει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο ποὺ πίστευαν τότε. Ἀλλὰ **καὶ σήμερα ὑπάρχουν πιστοὶ στὸ Χριστό.** Ἄν θέλετε, θὰ μπορούσα νὰ σᾶς ἀναφέρω αὐτὴ τὴν ὥρα τριακόσα ὀνόματα πιστῶν, ὅχι «*τῷ καιρῷ ἐκείνῳ*», ὅχι παλιά, στὴν ἐποχὴ πρὸ καὶ μετὰ τὸν Κατακλυσμό, ἀλλὰ ὀνόματα τωρινά, σημερινά. Καὶ ὅχι μόνο γεωργῶν, βοσκῶν, τεχνητῶν, ἀλλὰ καὶ κορυφαίων ἐπιστημόνων ποὺ πιστεύουν

στὸ Χριστό. Δὲν εἶνε ἀπ’ αὐτοὺς ποὺ ἔβγαλαν ἓνα δίπλωμα ἴσα μόνο γιὰ νὰ ζήσουν· καὶ κάνει ἓνας τὸ δικηγόρο γιὰ νὰ λήῃ ψέματα, ἄλλος τὸ γιατρὸ γιὰ νὰ κἀνῃ ἐκτρώσεις, καὶ τὸ δάσκαλο γιὰ νὰ τυφλῶνῃ τὰ παιδιά. Ὅχι τέτοιους, ποὺ κάθονται στὰ καφφενεῖα καὶ παίζουν πρέφα κ’ ἔχουν κλείσει πιά τὰ βιβλία, καὶ ξέρουν τὰ παιδιά περισσότερα ἀπὸ δαύτους. Ὅχι τέτοιους, ἀλλὰ ἐπιστήμονες ποὺ τὸ βράδυ δὲν πᾶνε στὰ καμπαρέ, δὲν χορεύουν, δὲν κάνουν πάρτυ, ἀλλὰ τοὺς βλέπεις καὶ κοπιάζουν, στύβουν τὰ μυαλά τους ὅλη νύχτα μέχρι τὸ πρωί, γιὰ νὰ λύσουν τὰ μυστήρια τῆς φύσεως, κ’ ἔχουν ἀσπρίσει τὰ μαλλιά τους στὴ μελέτη καὶ εἶνε ἀληθινὰ σοφοί. Θὰ μπορούσα νὰ σᾶς ἀναφέρω ὀνόματα. Τὸ εὐαγγέλιο λέει σαρανταδυὸ ὀνόματα, ἐγὼ μπορούσα νὰ σᾶς ἀναφέρω τριακόσα ὀνόματα ἀνθρώπων, ποὺ εἶνε ἄλλοι μαθηματικοὶ σπουδαῖοι, ἄλλοι φυσικοί, ἄλλοι χημικοί, ἄλλοι γιατροί, ἄλλοι χειρουργοί, ἄλλοι ἀστρονόμοι. Ἀπ’ ὅλα τὰ ὀνόματα σᾶς ἀναφέρω ἓνα μόνο, τὸ ὄνομα τοῦ Μπράουν. Τί ἐπιστήμονας εἶνε αὐτός; Εἶνε ὁ ἐφευρέτης τῶν πυραύλων.

Βλέπεις χάμω ἓνα **πετραδάκι.** Μέχρι χθὲς δὲν τοῦ ἔδινες σημασίᾳ. Τί ἀξία ἔχει μιὰ πέτρα; Καμμιὰ. Καὶ ὅμως ἡ ἐπιστήμη πῆρε αὐτὴ τὴν πέτρα, αὐτὸ τὸ πέτρωμα, καὶ τὸ ἔσπασε· ἔκανε **διάσπασι.** Αὐτὸ θὰ πῇ διάσπασι. Ὅπως κοπανίζεις κάτι στὸ γουδί, ἔτσι ἡ ἐπιστήμη πῆρε αὐτὸ τὸ συγκεκριμένο πέτρωμα, τὸ ἔσπασε, καὶ μέσα σ’ αὐτὸ τὸ πετραδάκι τί βρῆκε; Ὡ Θεέ μου! μιὰ **δύναμι.** Τί δύναμι; Πιὸ μεγάλη ἀπὸ τὴ φωτιά, μεγαλύτερη ἀπὸ τὸν ἄτμο, τὸν ἠλεκτρισμό, τὸ μαγνητισμό. Αὐτὴ εἶνε ἡ **πυρηνικὴ ἐνέργεια.** Ἡ προσπάθεια τῶν ἐπιστημόνων εἶνε, αὐτὴ τὴ δύναμι νὰ τὴν κλείσουν τρόπον τινὰ σ’ ἓνα κουτάκι· καὶ τότε φτάνει αὐτή, ὥστε μ’ ἓνα τέτοιο κουτάκι νὰ κινήσουν νὰ δουλεῦῃ ἐπὶ ἓνα χρόνο ἓνα ἐργοστάσιο, ἢ νὰ ταξιθεύῃ ἓνα μεγάλο καράβι ἐπὶ δύο χρόνια, ἢ νὰ φωτιστῇ ὅλη ἡ Ἑλλάδα καὶ νὰ μὴ χρειάζεται πιά ἡ Δ.Ε.Η..

Οἱ ἀληθινοὶ ἐπιστήμονες θαυμάζουν καὶ ῥωτᾶνε· ποίος ἔβαλε μέσα σ’ αὐτὸ τὸ πετραδάκι τέτοια δύναμι; **Μόνο ὁ Θεός.**

* * *

Οἱ μεγάλοι ἐπιστήμονες, ἀδελφοί μου, ποὺ κάνουν τὶς ἀνακαλύψεις, **πιστεύουν στὸ Θεό.** Πλησιάζουν στὴν πίστι αὐτοὺς τοὺς σαρανταδυὸ προπάτορες τοῦ Μεσσία, ποὺ τιμᾷ ἡ Ἐκκλησίᾳ μας σήμερα, Κυριακὴ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως. Αὐτοὶ ποὺ κάνουν τοὺς πυραύλους καὶ τὰ διαστημόπλοια καὶ πετᾶνε στὰ φεγγάρια, πιστεύουν πολὺ στὸ Θεό. Δὲν χλευάζουν τὴν πίστι ὅπως κάνουν οἱ ἡμιμαθεῖς, ἀλλὰ κλίνουν τὸ γόνυ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐνώπιον τῆς φάτνης τοῦ Χριστοῦ προσκυνοῦν οἱ ἀπλοῖκοι ποιμένες τῆς Βηθλεέμ, ἀλλὰ μαζί μ’ αὐτοὺς γονατίζουν καὶ οἱ σοφοὶ μάγοι τῆς Ἀνατολῆς, οἱ ἀληθινοὶ ἐπιστήμονες κάθε ἐποχῆς. Κ’ ἐσύ, ἀκόμη καὶ ἂν μείνης ἓνας, νὰ λές· **Σὲ πιστεύω καὶ σὲ προσκυνῶ, Κύριε!**

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2705

Ἡ κατὰ σάρκα Γέννησις τοῦ Κυρίου
Πέμπτη 25 Δεκεμβρίου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Χριστὸς ὁ ἄγνωστος Βασιλεὺς

«Καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω» (Ἰω. 1,10)

Για μία ἀκόμα φορά, ἀγαπητοί μου, ἐορτάζουμε καὶ πανηγυρίζουμε τὸ **μέγιστο γεγονός τῆς παγκοσμίου ἱστορίας**, τὰ Γενέθλια τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

«**Χριστὸς ἐπὶ γῆς**», οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται, χαίρει ἡ κτίσις ὅλη (κάλ.). «**Χριστὸς ἐπὶ γῆς**» «**μυστήριον ξένον ὁρῶ καὶ παράδοξον**», ψάλλει ὁ ὑμνωδός (θ' ᾠδ. καν.). Μέγα ὄντως τὸ μυστήριον. Ἐὰν ἔνα μόνον ὄντος, ἕνα ἄτομο, περικλείη μυστήρια ἀνεξιχνίαστα, πόσο μᾶλλον ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Θεοῦ Λόγου; Αὐτὸ ὑμνεῖ ἡ Ἐκκλησία· «Τὸ μυστήριον δὲν δέχεται ἔρευνα, μετὰ τὴν πίστι μόνον τὸ δοξολογοῦμε ὅλοι λέγοντας· Ἀνερμήνευτε Κύριε, δόξα σοι» (αἰν.). Καὶ στὴν Παρθένο Μαρία λέει· **Μεγάλο πόθο ἔχουμε ὕμνους νὰ σοῦ πλέκουμε, ἀλλ' αὐτὸ εἶνε «ἐργῶδες**», πολὺ δύσκολο (θ' ᾠδ. ἱαμβ. καν.). Χίλιες γλῶσσες ποιητῶν, ῥητόρων μὰ καὶ ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων ἀδυνατοῦν νὰ ψάλουν τὸ μεγαλεῖο σου.

Εἶνε ὁμως ἀνάγκη σήμερα νὰ δώσουμε μία μικρὴ ἔστω ἰδέα τοῦ ἀσυλλήπτου μυστηρίου ποὺ ἐορτάζουμε. Νὰ θεολογήσουμε; νὰ φιλοσοφήσουμε; Ὁχι δά· τὸ ἀποφεύγω. Ὅπως πάντοτε, θὰ μιλήσω πρακτικά. Θ' ἀναφέρω λοιπὸν **δύο - τρία βοηθητικὰ παραδείγματα**.

✓ Τὸ πρῶτον εἶνε τοῦ **ἱεροῦ Χρυσοστόμου** (βλ. Εἰς τὴν γενέθλιον ἡμέραν τοῦ Σωτῆρος; Ρ.Γ. 49,351). Σὲ μία ἀπὸ τὶς ὁμιλίες του λέει τὸ ἐξῆς. Ὁ **ἥλιος** βρίσκεται σὲ μεγάλη ἀπόστασι ἀπὸ τὴ Γῆ, γι' αὐτὸ μᾶς φαίνεται σὰν μιὰ μικρὴ σφαῖρα. Ὑποθέστε ὁμως, ὅτι ὁ οὐράνιος Πατέρας τὸν διατάζει καὶ τοῦ λέει· Μπρός, πλησίασε τὴ Γῆ! Τί θὰ γίνη τότε; Κάτι φοβερό. Ὁ ἥλιος μέρα μὲ τὴ μέρα, ὅσο θὰ πλησιάσῃ, θὰ φαίνεται μεγαλύτερος· θὰ φανῇ διπλάσιος, τριπλάσιος, πενταπλάσιος... Ἀλλὰ καὶ ἡ θερμοκρασία θ' αὐξηθῇ· ἡ ζέστη θὰ εἶνε ἀφόρητη· καὶ τότε οἱ παγετῶνες τῶν Πόλων θὰ λειώσουν, ποτάμια λίμνες θάλασσες θὰ ἐξατμισθοῦν, θὰ φανοῦν οἱ πυθμένες τῶν ὠκεανῶν. Κι ἂν ὁ ἥλιος προχωρήσῃ ἀκόμη περισσότερον καὶ ἀγγίξῃ τὴ Γῆ, τότε αὐτὴ θὰ γίνη κάρβουνο.

Μὰ τώρα, συνεχίζει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ποὺ κατέβηκε ἀπὸ τὰ οὐράνια καὶ ἀγγίξε τὴ Γῆ ὅχι ὁ ἥλιος ἀλλ' αὐτὸς ποὺ ἐποίησε τὸν ἥλιο τὴ Σελήνη καὶ τὰ ἄστρα, **πῶς ἡ Γῆ δὲν κήκε**; Αὐτὸ ἔγινε διότι ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς δὲν ἦλθε στὴ Γῆ μετὰ γυμνῆ τῆ θεότητά του. Τὸ ξίφος τῆς θεότητος μπήκε μέσα στὴ θήκη· καὶ ἡ θήκη εἶνε ἡ ἀνθρώπινη φύσις του. Φόρεσε ὁ Θεὸς ἀν-

θρώπινη σάρκα καὶ περπάτησε στὴ Γῆ σὰν ὁ πιὸ ταπεινὸς καὶ φτωχὸς ἄνθρωπος. Ἡ ἀνθρώπινη φύσις του **ἐκρυσσε μέσα τῆς ὅλο τὸν ἥλιο** τῆς θεότητός του.

✓ Ἐνα ἄλλο παράδειγμα ὑπάρχει σ' ἕνα ὠραῖο βιβλίον, ποὺ ἐπὶ δεκαετίες διάβαζαν τὰ Ἑλληνόπουλα, τὸ βιβλίον «**Ὁ Γεροστάθης**». Συγγραφέας του εἶνε ὁ ἀείμνηστος **Λέων Μελάς**, θεῖος τοῦ ἡρωικοῦ μακεδονομάχου Παύλου Μελά. Στὸ βιβλίον αὐτὸ ὑπάρχει τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτο, ποὺ νομίζω ὅτι φωτίζει κάπως τὸ ἀσύλληπτο μεγαλεῖο τῆς σημερινῆς ἡμέρας.

Στὸν Ῥωσικὸ θρόνον τὸν 16ο αἰῶνα ἀνέβηκε ἕνας αὐτοκράτορας, ὁ **Ἰβάν ὁ τρομερός**, τὸν ὁποῖο περικύκλωναν πολλοὶ κόλακες. Ὁ Ἰβάν ἀηδίασε τὶς κολακεῖες τῆς αὐλῆς του καὶ σκέφτηκε· Αὐτοὶ δὲν μοῦ λένε τὴν ἀλήθεια· θὰ πλησιάσω λοιπὸν ἀπ' εὐθείας τοὺς ὑπηκόους μου· μόνος, χωρὶς συνοδεία... Ἐβγαλε τότε τὸ στέμμα καὶ τὴ στολή, ἄφησε τὰ μαλλιά του ἀχτένιστα καὶ τὰ γένεια του ἀπεριποίητα, ἔρριξε στάχτη στὸ κεφάλι του, ἀλλοίωσε λίγο τὸ πρόσωπό του καὶ βγήκε ἔτσι ἀπὸ τὸ παλάτι. Βρῆκε ἕνα ζητιάνο, τοῦ ζήτησε τὰ ρούχα του, τὰ φόρεσε, καὶ σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι ἀρχισε νὰ περιοδεύῃ. Ἡ νύχτα τὸν βρῆκε σ' ἕνα χωριὸ τῆς Μόσχας. Χτύπησε στὰ σπίτια, μὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἀνοίξε. Μόνον στὴν ἄκρῃ τοῦ χωριοῦ σὲ μιὰ ταπεινὴ καλύβα τοῦ ἀνοίξε ἕνας φτωχὸς χωρικός. Δὲν τὸν ἀναγνώρισε, τὸν πέρασε γιὰ περιπλανώμενο ζητιάνο. Τοῦ ἔβαλε νὰ φάῃ, τὸν ζέστανε καὶ τοῦ ὅσπρωσε νὰ κοιμηθῇ.

Ὅταν μετὰ ἀπὸ μέρες ὁ Ἰβάν τελείωσε τὴν περιοδεία καὶ γύρισε στὸ παλάτι, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη στὸν χωρικὸ ἐκεῖνο ἔστειλε ἀνθρώπους του νὰ χτίσουν στὴ θέσι τῆς καλύβας ποὺ τὸν φιλοξένησε μιὰ λαμπρὴ κατοικία, γιὰ νὰ θυμίζῃ, ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμα ψυχὲς ποὺ **ἐκτιμοῦν τὸν ἄνθρωπο**, ὅχι τ' ἀξιώματα, καὶ κάτω ἀπὸ τὰ **ράκη διακρίνουν τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ**.

Θαυμάζουμε αὐτὸ ποὺ ἔκανε ὁ Ἰβάν; Ἀλλὰ τί εἶνε καὶ ὁ Ἰβάν καὶ οἱ τσάροι καὶ οἱ βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες καὶ ὅλοι οἱ βασιλεῖς τοῦ κόσμου; Ἄνθρωποι, ὅλοι μικροὶ ἐν συγκρίσει μετὰ **τὸν Βασιλέα τῶν ὅλων**, ὅπως ἀκοῦμε στὸ Χερουβικό· «...ὡς τὸν βασιλέα τῶν ὅλων ὑποδεξόμενοι». Αὐτὸς μόνον εἶνε ὁ ἀληθινὸς Βασιλεὺς, ποὺ φόρεσε τὰ **ράκη** τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ περπάτησε ἀνάμεσά μας· ἀπέβαλε τὴ μεγαλοπρέπεια, ἄφησε τὰ γαλάζια παλάτια τοῦ οὐρανοῦ

καὶ κατέβηκε ἐδῶ στὴ μαύρη Γῆ, νὰ συναναστραφῇ τοὺς ἀνθρώπους.

✓ Ἄς προσθέσω κ' ἓνα τρίτο σχετικὸ παράδειγμα. Τὸ ἀναφέρει ἓνας νεώτερος συγγραφέας, ὁ Ἰταλὸς **Τζοβάννι Παπίνι**. Αὐτὸς ἦταν ἄπιστος καὶ βλάσφημος λογοτέχνης, ὁ ὁποῖος ὕστερα ἀπὸ περιπέτειες, ἔτσι ἀπὸ περιέργεια, πήρε στὰ χέρια του τὸ Εὐαγγέλιο. Διαβάζοντας το ἄνοιξαν τὰ μάτια του· καὶ τόσο θαμπώθηκε, ὥστε ἄφησε τὶς πολυτέλειες τῆς Φλωρεντίας καὶ ἐπὶ μίᾳ δεκαετίᾳ χάθηκε κλεισμένος σὲ μιὰ ἐξοχικὴ ἐπαυλὶ· ἐκεῖ ἐκλαιγε τὰ ἁμαρτήματά του, τὸ κακὸ παρελθόν, καὶ ἔγραψε τὸ βιβλίον **Ἱστορία τοῦ Χριστοῦ**, ποὺ μεταφράστηκε καὶ στὰ ἑλληνικά. Ἐκεῖ λοιπόν, σχολιάζοντας τὴν ὑποδοχὴ ποὺ ἔκανε ἡ ἀνθρωπότης τὸν ἐνανθρωπήσαντα Θεό, θυμᾶται ἓνα παράδειγμα, τὸ ὁποῖο παίρνει ἀπὸ τὴν **Ὁδύσσεια** τοῦ Ὀμήρου, τὸ γνωστὸ ἀρχαῖο ποίημα.

«Ὅλοι θὰ ἔχετε ἀκούσει γιὰ τὸν **Ὁδυσσεύς**, τὸν πολυμήχανο βασιλιᾶ τῆς μικρῆς Ἰθάκης, ὁ ὁποῖος ἔφυγε ἀπὸ τὸ νησί του νέος ῥωμαλέος ἐνδοξος, καὶ ἐπιστρέφοντας περιπλανήθηκε ἐπὶ μίᾳ εἰκοσαετίᾳ ἀνὰ τὰ πελάγη παρακαλώντας τοὺς θεοὺς, νὰ διῇ ἔστω κι ἀπὸ μακριὰ καπνὸ νὰ βγαίνει ἀπ' τὸ τζάκι τοῦ σπιτιοῦ του καὶ ἄς πεθάνῃ. Μετὰ τόσα χρόνια τέλος ἐπιστρέφει ταλαιπωρημένος στὴν Ἰθάκῃ· ὄχι πιά μὲ στέμματα καὶ μεγαλοπρέπειες ἀλλὰ σὰν ἓνας ἐπαίτης. Μὲ συγκίνησι πλησιάζει στὸ σπίτι - στὸ ἀνάκτορό του. Κανεὶς δὲν τὸν ἀναγνώρισε· κανεὶς, ἐνῶ μνηστῆρες, ἔλειναν ὑποκείμενα, διεκδικοῦσαν τὸ θρόνο του. Ὁ μόνος, λέει ὁ Τζοβάννι Παπίνι ἐπαναλαμβάνοντας τὸ στίχο τοῦ Ὀμήρου, ὁ μόνος ποὺ τὸν γνώρισε δὲν ἦταν ἀνθρώπος· ἦταν **ἓνα σκυλί**, ὁ Ἄργος, ποὺ εἶχε πιά γεράσει κ' ἦταν ἔτοιμο νὰ ψοφήσῃ. Καὶ τί μυστήριο· μόλις τὸν εἶδε, τοῦ κούνησε τὴν οὐρὰ καὶ μετὰ ψόφησε.

Τὰ ἴδια καὶ στὸ Χριστό. Ὅχι πιά βασιλεὺς Ἰθάκης ἀλλὰ ὁ Βασιλεὺς ὅλου τοῦ κόσμου κατέβηκε ἐδῶ στὴ Γῆ, καὶ ποίος τοῦ ἔδωσε σημασίαν; Οἱ πρῶτοι ποὺ εἶδαν τὸν γεννηθέντα Χριστό -ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πάντα γιὰ μάτια τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου-, τὰ πιὸ ἄκακα καὶ ἁθῶα μάτια ποὺ τὸν ἀντίκρυσαν ἦταν τὰ μάτια δύο ζώων. **Ἐνα βόδι κ' ἓνα γαῖδουράκι** ἐκεῖ στὸ βρώμικο στάβλο τὴν παγερὴ ἐκείνῃ νύχτα μὲ τὴν ἀνάσα τους θέρμαναν τὸ γυμνὸ κορμὶ τοῦ Θεοῦ Βρέφους· «ἐν μέσῳ δύο ζώων γνωσθήσῃ», ἔλεγε ἓνας προφήτης (Ἀβ. 3,2). Καὶ ἄλλος προφήτης· «Ἐγὼν βοῦς τὸν κτησάμενον καὶ ὄνος τὴν φάτνην τοῦ Κυρίου αὐτοῦ· Ἰσραὴλ δέ με οὐκ ἔγνω καὶ ὁ λαός με οὐκ συνῆκεν» (Ἠσ. 1,3)· τὸ βόδι, λέει, ξέρει τὸ ἀφεντικό του καὶ τὸ γαῖδουράκι τὸ μέρος ποὺ εἶνε ἡ φάτνη του, ὁ Ἰσραὴλ ὅμως δὲν μὲ γνώρισε καὶ ὁ λαός μου δὲν μὲ κατάλαβε.

«Χριστὸς ἐπὶ γῆς», ἀδελφοί μου! ὁ Βασιλεὺς τοῦ κόσμου κατέβηκε ἐπάνω στὴ Γῆ. Ἐὰν κακίζουμε τοὺς κατοίκους τῆς Ἰθάκης, τοὺς Μοσχοβίτες ἢ κάποιους ἄλλους, πολὺ περισσότερο **νὰ ὀργιστοῦμε ἐναντίον ἡμῶν** γιὰ τὴ στάσι μας ἀπέναντι στὸν γεννηθέντα Χριστό.

Τὸ 1942 πέθανε ἡ βασίλισσα τῆς Ὁλλανδίας **Βιλελμίνη**. Αὐτὴ, προτοῦ ν' ἀποθάνῃ ἔγραψε ἓνα μικρὸ βιβλίον μὲ τίτλο «**Ὁ Χριστὸς, αὐτὸς ὁ ἀγνωστος**»· τὸ συνιστῶ στοὺς διανοομένους. Ἐκεῖ διεκτραγωδεῖ τὸ δρᾶμα τῆς ἀνθρωπότητος ἡ ὁποία, ἐνῶ προοδεύει σὲ ὅλα τὰ πεδία τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς γνώσεως, ἐν τούτοις **ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς τῆς εἶνε ἀγνωστος**. Naί, ἀγνωστος ὡς θεωρία, ὡς πράξις, ὡς ζωὴ, ὡς βίωμα, ὡς κέντρο πανισχύρου ἑλξεως.

Τὸ ὅτι ὁ Χριστὸς ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἀγνωστος -καὶ γι' αὐτὸ πολλοὶ ἐορτάζουν Χριστούγεννα χω-

ρὶς Χριστό- φαίνεται κι ἀπὸ τὸ ἐξῆς. «Ὁ, τι ἀγαπᾷς τὸ σκέπτεσαι, τὸ ἔχεις στὴν καρδιά σου, τὸ ὀνειρεύεσαι, τὸ ἔχεις στὰ χεῖλη, στὴν ὁμιλία σου· **γί' αὐτὸν ποὺ ἀγαπᾷς, μιλάς**. Λοιπόν, ἢ σκέψι, ἢ καρδιά, τὸ εἶναι μας ποῦ θὰ εἶνε σήμερα; Ἀπὸ τὸ πρῶνι μέχρι τὸ βράδυ θὰ μιλήσουν ὅλοι γιὰ διάφορα πράγματα, ἑκατομμύρια λέξεις θὰ βγοῦν ἀπὸ τὰ στόματα καὶ τὶς γλώσσες. Γιὰ πολλὰ πράγματα θὰ συζητήσετε· γιὰ γυναῖκες, γιὰ παιδιὰ, γιὰ τοὺς ἀποδήμους, γιὰ τοὺς ναυτικούς, γιὰ τὴν ἔρημη πατρίδα μας... Ἀλλὰ βάζω στοίχημα, ἐὰν μέσα στὶς ἐπισκέψεις καὶ συναστροφές θὰ βρεθῇ ἀνθρώπος ποὺ θὰ μιλήσῃ **γιὰ τὸν γεννηθέντα Ἰησοῦ**, ποὺ εἶνε ὁ ἀγαπητὸς τῶν ἀγαπητῶν, ὁ λατρευτὸς τῶν αἰώνων, τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὤμεγα, ὁ ἄξονας γύρω ἀπ' τὸν ὁποῖο στρέφεται ὅλος ὁ κόσμος, καὶ ἐνῶπιον τοῦ ὁποῖου μιὰ μέρα **«πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ πατρὸς»** (Φιλιπ. 2,11)· κάθε γλῶσσα νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶνε Κύριος, καὶ ἔτσι νὰ δοξάζεται ὁ Θεὸς Πατέρας. Πολλὰ λοιπόν σήμερα θὰ συζητήσουμε, ἀλλὰ θ' ἀκουστῇ ἡ λέξι **Χριστός**; Καὶ ἂν ἀκουστῇ, θὰ ἔχη τὴν θερμὴν τῆς λατρείας, ἢ θὰ ἔνε ψυχρὴ σὰν τὸ χιόνι; Ἀμα λὲς τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας σου ἢ τῆς ἀρραβωνιαστικίᾳς σου ἢ ἄλλων ποὺ ἀγαπᾷς, τὸ λὲς μὲ θερμὴν ψυχῆς· ἐνῶ, ἂν ποτε ἀναφέρῃς τὸ ὄνομα **Χριστός**, πόσο ψυχρὰ τὸ προφέρεις!

Λυπᾶμαι σήμερα καὶ κλαίω. Ἡ σημερινὴ τοῦλάχιστον ἡμέρα ἔπρεπε νὰ ἔνε λευκὴ ἀπὸ τὸ ἁμάρτημα τῆς προσβολῆς τοῦ ὀνόματος τοῦ Γεννηθέντος Χριστοῦ. Θ' ἀκουστῇ ὅμως κάπου καὶ σήμερα τὸ ὄνομα **Χριστός** ὄχι ὡς αἶνος καὶ δοξολογία, ἀλλ' ὡς **βλασφημία**. Γι' αὐτὸ θὰ ἤθελα νὰ εἶμαι σ' ἓνα σπήλαιο τοῦ Ἁγίου Ὁρους, νὰ θρηνήσω τ' ἁμαρτήματα τοῦ λαοῦ μας.

Τελειώνω μὲ μιὰ προτροπὴ. Δὲν θέλω νὰ ταραξῶ τὴν ἡσυχίαν σας, ἀλλὰ σκεφθῆτε, ὅτι μπορεῖ κάποιος ἀπὸ μᾶς, εἴτε νεώτερος εἴτε γεροντότερος, **νὰ ἐορτάζουμε σήμερα τὰ τελευταῖα Χριστούγεννα τῆς ζωῆς μας**. Βλέπουμε συχνὰ δίπλα μας νεώτατους ἀνθρώπους, στὸ ἄνθος τῆς ἀκμῆς τους, νὰ πέφτουν σὰν κεραυνόπληκτοι. «**Ματαιότης ματαιοτήτων, τὰ πάντα ματαιότης**» (Ἐκκλ. 1,2). **Νὰ εἵμαστε ἔτοιμοι**, μὲ τὰ εἰσιτήρια στὸ χέρι, γιὰ ν' ἀνεβούμε στὴ γέφυρα τῆς αἰωνιότητος· ὄχι πλέον κάτω ἐδῶ στὴ Γῆ, ἀλλὰ ἐπάνω στὰ οὐράνια, καὶ ν' ἀκούσουμε ἐκεῖ ἀπὸ τὰ σμήνη τῶν ἀγγέλων τὸν ὕμνο «**Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία**» (Λουκ. 2,14).

Γονεῖς, ἂς εὐχαριστήσουμε τὸ Θεό. Κι ὅταν τὸ μεσημέρι καθήσετε **στὸ πλούσιο τραπέζι**, σᾶς παρακαλῶ, μπουκιὰ μὴ βάλετε στὸ στόμα, ἐὰν προηγουμένως δὲν κάνετε **ὄρθιο προσευχή**. Βάλτε τὸ μικρὸ παιδί νὰ πῇ τὸ ὠραῖο ἀπολυτίκιον «**Ὁ γέννησίς σου, Χριστέ...**», τὸ «**Πάτερ ἡμῶν...**». Καὶ μὴ ντρέπεστε γι' αὐτό, ἂν εἴστε Χριστιανοί.

Πάρτε **τὸ Εὐαγγέλιο**, διαβάστε τὸ σχετικὸ κεφάλαιο καὶ πῆτε μὲ ἀπλὰ λόγια στὰ παιδιὰ. Τί μέρα αὐτὴ **ὁ Χριστὸς μᾶς ἔκανε μεγάλῃ εὐεργεσίᾳ**. Τί θὰ ἦταν ὁ κόσμος χωρὶς τὸ Χριστό!... Πατέρα καὶ μάνα ποὺ μ' ἀκούτε, ἂν τὸ κάνετε αὐτό, σᾶς τὸ λέω· Θ' ἀσπρίσουν τὰ μαλλιά, θὰ πεθανεῖτε. Τὸ παιδί θὰ τὰ ξεχάσῃ ὅλα· τὸ φαί, τὶς κοῦκλες, τὰ ρούχα ποὺ τοῦ ψώνισες. Δὲν θὰ ξεχάσῃ ὅμως ποτέ τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα ποὺ φύτεψαν στὴν καρδιά του τὴν ἀγία ἐλπίδα, τὴ σπῖθα τοῦ οὐρανοῦ, τὴν πίστι στὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2706	Ἡ Σύναξις τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου Παρασκευὴ 26 Δεκεμβρίου 2025	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Η ΕΠΙΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ — α'. Πρόοδος τοῦ κακοῦ.

«Ὁ καιρὸς ἐγγύς ἐστιν. ὁ ἀδικῶν ἀδικησάτω ἔτι, καὶ ὁ ῥυπαρὸς ῥυπαρευθήτω ἔτι, καὶ ὁ δίκαιος δικαιοσύνην ποιησάτω ἔτι, καὶ ὁ ἅγιος ἁγιασθήτω ἔτι» (Ἀπ. 22,10-11)

Χαίρω, ἀγαπητοί μου, ποὺ ἀγαπᾶτε ν' ἀκούσετε λόγο. Ἄλλὰ λόγος ἀπὸ λόγου διαφέρει· ὑπάρχει λόγος ἀνθρώπινος καὶ λόγος θεϊκός. Ἐμεῖς νὰ λέμε· «Λάλε, Κύριε, ὅτι ἀκούει ὁ δούλος σου» (Α' Βαπ. 3,9-10). Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶνε γραμμένος μὲ αἶμα μέσα στὴν ἁγία Γραφή· ἐκεῖ λαλεῖ ὁ Θεός.

Ἡ ἁγία Γραφή δὲν εἶνε ἓνα βιβλίον, εἶνε μία βιβλιοθήκη· ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰ βιβλία καὶ ὅλα μαζὶ κάνουν τὴν ἁγία Γραφή. Χωρίζεται σὲ Παλαιὰ καὶ σὲ Καινὴ Διαθήκη. Ἄν ὀρωπῆτε τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς νέους μας, ποιά εἶνε τὰ βιβλία τῆς ἁγίας Γραφῆς, δὲν θὰ σᾶς ἀπαντήσουν. Τὰ βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶνε 49 καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης 27, σύνολο 76. Ὅποιο ν' ἀνοίξουμε εἶνε χρυσάφι, πετράδια πολυτίμητα, νερὸ δροσερὸ ποὺ τρέχει.

• Ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου

Θ' ἀνοίξουμε τώρα ἓνα βιβλίον, ποὺ δυστυχῶς σπανίως τὸ ἀνοίγουμε. Παλαιότερα δικαιολογοῦνταν ποὺ δὲν τὸ ἀνοίγαν· τώρα εἶνε ἀνάγκη νὰ διαβάζουμε, ν' ἀναστενάξουμε, νὰ κλαῖμε· τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶνε ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου, τὸ τελευταῖον βιβλίον τῆς ἁγίας Γραφῆς. Μὰ τί εἶνε ἡ Ἀποκάλυψις;

Τί σημαίνει «ἀποκάλυψις»; Ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη παρόμοια λέξι, ἡ «ἀνακάλυψις». Τί λέτε, μπορούμε λοιπὸν νὰ ποῦμε ὅτι ἀποκάλυψις = ἀνακάλυψις; εἶνε τὸ ἴδιο πράγμα; Ὁχι, ἡ ἀποκάλυψις εἶνε κάτι ἀνώτερο.

Τί θὰ πῇ ἀνακάλυψις; Θὰ πῇ, κάτι ποὺ τὸ βρῖσκουμε μόνοι μας στυβόντας τὸ μυαλό μας. Ὁ ἄνθρωπος καλλιεργώντας τίς ἐπιστήμες, ἐκμεταλλευόμενος τὰ τάλαντα ποὺ τοῦ ἔδωκε ὁ Θεός, κατορθώνει νὰ βρῇ διάφορα νέα πράγματα· ἔτσι φτάσαμε ἀπὸ τὴν καλύβα στὸν οὐρανοξύστη κι ἀπὸ τὰ γαϊδουράκια στοὺς πυραύλους. Οἱ πρῶτες ἀνακαλύψεις ἦταν ἡ φωτιά, ὁ τροχός, ἡ γραφή, ὁ σίδηρος, ὁ ἀτμός· ἀργότερα ὁ ἠλεκτρισμός, ὁ λαμπτήρας, ὁ μαγνητισμός, ἡ πυζίδα, ὁ ἀσύρματος, τὸ ράδιο, τὸ αὐτοκίνητο, τὸ τηλεῒφωνο, ἡ τηλεόρασι· καὶ στὰ νεώτερα χρόνια ὁ πύραυλος καὶ ἡ πυρηνικὴ ἐνέργεια ποὺ ἔφεραν ἐπανάστασι· ποῖος νὰ φανταστῇ ὅτι μέσα σ' ἓνα πετραδάκι, στὸ οὐράνιο, ὁ Θεός ἐκκλεισε τέτοιες τεράστιες δυνάμεις; Δὲν ἀρνούμεθα τὴν ἐπιστήμη· ὅσο αὐτὴ προοδεύει καὶ ἀνακαλύπτει καινούργια πράγματα, τόσο ὁ θαυμασμός γιὰ τὴν θεία δημιουργία μεγαλώνει· «ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε· πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας» (Ψαλμ. 103,24). Διάβασα πρὸ ἡμερῶν ὅτι ἓνας ἀστροναύτης, νέο παλληκάρι, ἄφησε ὅλα τὰ ἐγκόσμια, μετανόησε καὶ κρύφτηκε σ' ἓνα μοναστήρι νὰ ὑμνῇ τὸ Θεό, γιὰτὶ ἀπὸ τὸ διάστημα ἐκεῖ εἶδε πόσο μικρὸς εἶνε ὁ ἄνθρωπος καὶ πόσο μεγάλος ὁ Δημιουργός.

Ἀνακαλύψετε! Θὰ σταματήση μέχρι ἐδῶ ἡ ἐπιστήμη; Ὁχι· θὰ προχωρήσῃ. Εἶνε ἀτελείωτος ὁ κατάλογος τῶν ἀνακαλύψεων. Ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια μουσικὰ ποὺ ἔχει ὁ κόσμος, ἡ φύσις, ξέρετε πόσα ἀνακαλύψαμε; μόλις ἓνα μόνο! «Ἀβυσσος ἀβυσσὸν ἐπικαλεῖται εἰς φωνὴν τῶν καταρρακτῶν σου» (Ψαλμ. 41,8).

Μὰ ὅσο καὶ νὰ προχωρήσουν οἱ ἐπιστήμες καὶ τὰ ἐπιτεύγματα, ἔρχεται στιγμή ποὺ σταματοῦν. Εἶνε σὰν τὸν ἀέτο, ποὺ πετάει πετάει, ἀλλὰ κάπου κουράζεται, δὲν ἀντέχουν οἱ φτερούγες του νὰ πετάξῃ περισσότερο καὶ ἀρχίζει νὰ χαμηλώνῃ. Ἔτσι καὶ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα.

Πέρα ὅμως ἀπὸ τὸ φυσικὸ καὶ ὁρατὸ κόσμον ἀπλώνεται ὁ ἀόρατος, ὁ μεταφυσικὸς κόσμος τοῦ Ἀριστοτέλους. Εἶνε ὁ κόσμος τοῦ οὐρανοῦ, τῶν αὐλῶν πνευμάτων, τῶν ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, ὁ κόσμος τοῦ Θεοῦ. Ὅσα λοιπὸν βρίσκουμε μόνοι μας στὸν ὁρατὸ κόσμον, αὐτὰ εἶνε ἀνακαλύψεις· ὅσα δὲ ὁ Θεός θέλει καὶ μᾶς φανερώνει, αὐτὰ εἶνε ἀποκάλυψις, φανέρωσις τοῦ θείου θελήματος· εἶνε φωνὴ τῆς αἰωνιότητος, ἡ ὁποία μᾶς δείχνει μυστήρια τοῦ ἄλλου κόσμου.

Ἄγνωστος ὁ ἡμᾶς ἐκεῖνος ὁ κόσμος. Ἄγνωστο καὶ τὸ μέλλον, τελείως ἄγνωστο. Σκοτάδι, μεσάνυχτα ἔχουμε. Εἴμαστε τώρα ἐδῶ· ποὺ ἔξω ἐγὼ μὴ πως αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία ὁμίλια ποὺ κάνω; ποὺ ξέρετε σεῖς μήπως εἶνε ἡ τελευταία διδαχὴ ποὺ ἀκούτε; Ἄγνωστο. Κοντόφθαλμος ὁ ἄνθρωπος, δὲν μπορεῖ νὰ δῇ πέρα ἀπὸ τὴ μύτη του. Τί θὰ γίνῃ μετὰ πέντε χρόνια, δέκα, εἰκοσι, ἑκατό, διακόσια, τριακόσια, πεντακόσια, χίλια, δύο χιλιάδες χρόνια; Ἄγνωστο, μυστήριον. Ὁ κινηματογράφος παρουσιάζει περασμένα ἢ σημερινὰ γεγονότα· μὰ δὲν ὑπάρχει κινηματογράφος ποὺ νὰ μᾶς δείξῃ ἐκεῖνα ποὺ θὰ γίνουν ὑστερα ἀπὸ λίγα ἢ πολλὰ χρόνια, αὐτὰ ποὺ θὰ γίνουν στὸ μέλλον. Ὑπάρχει;

Ναί, ὑπάρχει ἓνας κινηματογράφος, ποὺ ἅμα τὸν ἀνοίξῃς περνάει μπροστά σου ὅλη ἡ ἱστορία· ὄχι μόνο τοῦ παρελθόντος, οὔτε μόνο τοῦ παρόντος, ἀλλ'· ἀκόμη καὶ ἡ ζωὴ τοῦ μέλλοντος, μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων. Καὶ ὁ κινηματογράφος, τὸ θέατρο αὐτὸ τὸ ἀποκαλυπτικὸ καὶ διδακτικὸ εἶνε, ἀγαπητοί μου, τὸ βιβλίον τῆς ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως. Ἐκεῖ φαίνεται τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος, ἐκεῖ φανερώνονται τὰ μεγάλα μυστήρια, ἐκεῖ βλέπουμε τὴ φοβερὴ σύγκρουσι τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους μετὰ τὴς δυνάμεις τοῦ φωτός.

Τὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως ἔχει μέρος ἠθικὸ καὶ μέρος προφητικόν. Ὑπάρχουν σημεῖα τῆς ποὺ κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ ὁ καλύτερος θεολόγος καὶ ἱεροκῆρυκας δὲν μπορούσε νὰ τὰ ἐρμηνεύσῃ· σήμερὰ ὁμως ἐρμηνεύονται.

✓ Γράφει λ.χ. κάπου, ὅτι θὰ φανοῦν ἐπάνω στὸν οὐρανὸ νὰ πετάνε ἀκρίδες (Ἀπ. 9,3-11), ποὺ ἀπὸ τὴν οὐρὰ τους θὰ σκορποῦν θάνατον. Ποῖος νὰ τὸ ἐρμηνεύσῃ αὐτό; Καὶ ὅμως ἓνα παιδάκι ἔξω ἀπὸ τὴν Κοζάνη, ποὺ τὸ πῆρε ἡ μάνα του ἢ χωριάτισσα νὰ πᾶνε στὸ χωράφι, ὅταν εἶδε νὰ περνᾶνε ἀεροπλάνα, φώναζε· «Μάνα μάνα, καρκαλέτσια!». Στὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ τῆς περιοχῆς αὐτῆς καρκαλέτσια λέγονται οἱ ἀκρίδες. Στὸν μικρὸ τὰ ἀεροπλάνα φάνηκαν σὰν ἀκρίδες, ἀλλὰ τί ἀκρίδες! ἀκρίδες Ἀποκαλύψεως (βλ. ἡμ. ἐργ. τὰ τέσσαρα χρόνιά μας, Ἀθήναι 1955, σ. 7 ὑποσημ.). Νὰ λοιπόν, τὸ μικρὸ παιδάκι ἐρμήνευσε τὴν Ἀποκάλυψιν. Οἱ ἀκρίδες τρῶνε χορταράκι καὶ ξεφλουδίζουν ἀμπέλια καὶ χωράφια, μὰ αὐτὲς «ξεφλουδίζουν» τὴν ἀνθρωπότητα.

✓ Ἐνα ἄλλο. Λέει κάπου ἡ Ἀποκάλυψις, ὅτι θὰ ἔρθῃ ὥρα, ποὺ οἱ μεγάλοι καὶ τρανοὶ θὰ κρυφτοῦν στὶς σπηλιές καὶ θὰ λένε στὰ βουνά· Ἀνοίξτε τὰ σπλάχνα σας καὶ κρύψτε μας ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ Κυρίου (βλ. Ἀπ. 6,16-17). Καὶ τώρα οἱ Ῥώσοι ἔχουν ξεκουφάνει τὰ Οὐράλια ὄρη, ἔχουν ἀνοίξει μέσα διαδρόμους· καὶ οἱ Ἀμερικάνοι ἔχουν σκάψει καταφύγια γιὰ νὰ κρύψουν τὰ ἑπιτελεία τους σὲ καιρὸ πολέμου.

✓ Ἀλλοῦ ἡ Ἀποκάλυψις λέει, ὅτι θ' ἀνοίχτοῦν καὶ θὰ χυθοῦν φιάλαι, μποτίλιες γεμάτες ἀπὸ τὸ θυμὸ τοῦ Θεοῦ (βλ. Ἀπ. 15,7-16,1-4,8,10,12,17-17,1-21,9). Κι ὅταν πέσουν οἱ φιάλες αὐτὲς θὰ γίνουν μεγάλα κακά· ἀσθένειες, καταστροφὲς στὴν ξηρὰ καὶ στὴ θάλασσα, στὰ νερά καὶ στὴν ἡλιακὴ ἐνέργεια.

✓ Ἀλλοῦ ἡ Ἀποκάλυψις λέει, ὅτι τὸ ἓνα τρίτον τῆς γῆς θὰ καίῃ, τὸ ἓνα τρίτον τῶν δέντρων καὶ τῶν χόρτων θὰ καίῃ, τὸ ἓνα τρίτον τῶν πηγαίων τῆς θαλάσσης θὰ ψοφήσουν, τὸ ἓνα τρίτον τῶν πλοίων θὰ καταστραφούν, στὸ ἓνα τρίτον τους τὰ νερά τῶν πηγῶν καὶ τῶν ποταμῶν θὰ πικραθοῦν, ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἀστρα θὰ χάσουν τὸ ἓνα τρίτον τῆς φωτεινότητός τους, τὸ ἓνα τρίτον τῶν ἀνθρώπων θὰ θανατωθοῦν ἀπὸ φωτιά καπνὸ καὶ θειάφι (βλ. Ἀπ. 8,7-12,9,15,18-12,4). Μὰ νὰ πέφτῃ ἓνα μπουκάκι κάτω καὶ νὰ ἔχῃ τέτοια καταστροφικὴ δύναμι; Καὶ πράγματι, ὅταν εἶδαν τὴν πρώτην πυρηνικὴ βόμβα νὰ πέφτῃ, ἦταν σὰν νταμιτζίνα γυρισμένη ἀνάποδα. Νὰ οἱ πληγὲς τῆς Ἀποκαλύψεως.

Ἐμεῖς, ποὺ ζοῦμε σ' αὐτὴ τὴ φοβερὴ ἐποχὴ τῆς πυρηνικῆς ἐνεργείας, ἀς μετανοήσουμε· πέντε - δέκα τέτοιες «φιάλες» νὰ πέσουν στὶς μεγαλουπόλεις, θὰ ἐξαλειφθοῦν ἑκατομμύρια ἄνθρωποι. Οἱ μπουκάλες δὲν θὰ πέσουν στὰ βουνά, ἐκεῖ ποὺ ἔναι οἱ τοσπαναραῖοι, ἀλλὰ στὶς μεγάλες πολιτείες, ὅπου μαζεύτηκε ὅλη ἡ ἀκαθαρσία τοῦ κόσμου, καὶ δὲν θὰ προλάβῃ ὁ ἄνθρωπος νὰ πῇ οὔτε τὸ «Μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου». Καὶ θὰ γίνῃ, λένε, ἓνας πόλεμος ποὺ πρῶτα θ' ἀκούσουμε ὅτι τελειώσε καὶ μετὰ θὰ μάθουμε ὅτι ἄρχισε.

Ἡ Ἀποκάλυψις εἶνε ἱερὸ βιβλίον ποὺ πρέπει νὰ τὸ διαβάζουμε. Ὅτι ἐγὼ λοιπόν, σὲ τέτοιο καιρὸ, θ' ἀνοίξω τὴν Ἀποκάλυψιν νὰ πάρουμε ἓνα χωρίο· εἶνε στὸ κεφάλαιο 22 (κβ'), στίχος 11. Ἐκεῖ ὑπάρχουν τέσσαρα «ἔτι» (τὸ «ἔτι» αὐτὸ γράφεται μὲ γιώτα· τὸ ἔτι, μὲ ἦτα, σημαίνει «χρόνια»· τὸ ἔτι, μὲ γιώτα, σημαίνει «ἀκόμα»). Εἶνε αὐτὸ ποὺ ἀκούμε συχνὰ στὴν ἐκκλησίᾳ μας, «ἔτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν...». Τί σημαίνει· ἀκόμα καὶ ἀκόμα ἀς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο. Πῆς ἓνα ἀκόμη «Κύριε, ἐλέησον», χτύπα ἀκόμη μιὰ φορὰ τὴ θύρα τοῦ θεϊκοῦ ἐλέους. Μὴ μοιάσῃς μὲ κάτι παλιόπαιδα ποὺ πᾶνε στα σπῆτια, ξαφνικάν τους ἐνοίκους χτυπώντας μιὰ φορὰ, γιὰ νὰ παίξουν μὲ τὴν ἀνησυχία ποὺ προκαλοῦν, κι ὥσπου νὰ τοὺς ἀνοίξουν αὐτὰ ἔχουν ἐξαφανιστῇ. Μὴν κάνεις σὰν τ' ἀλητόπαιδα· ἐπίμενε νὰ χτυπᾷς, ἕως ὅτου ἀκούσης

τήν ἀπάντησι ἐκεῖνου πού ζητᾷς. Χτύπα «*ἔτι καὶ ἔτι*», μὴν κουρασθῆς. Φαίνεται ὅτι ὁ οὐρανὸς σιωπᾷ, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν σ' ἀκούει. Δὲν εἶνε ἔτσι· «ὁ Θεὸς ἀργεῖ, ἀλλὰ δὲν λησμονεῖ». «*ἔτι καὶ ἔτι*!» Μπρός, ἀδελφοί μου, ἐντένιτε τὴς προσευχῆς σας. Τὸ «*ἔτι*» ἔχει αὐτὴ τὴν ἔννοια, **τῆς ἐντάσεως**.

Ἔτσι καὶ σὸ χωρίο πού ἐρμηνεύουμε καὶ τὸ ὁποῖο λέει·

«Ὁ ἀδικῶν ἀδικησάτω ἔτι, καὶ ὁ ρυπαρὸς ρυπαρευθήτω ἔτι, καὶ ὁ δίκαιος δικαιοσύνην ποιησάτω ἔτι, καὶ ὁ ἅγιος ἁγιασθήτω ἔτι» (Ἀπ. 22,11). Τέσσερα «*ἔτι*».

• Ἐλεύθερη τώρα καὶ με ἐπευφημίες ἡ πρόοδος τοῦ κακοῦ

Τὶ ἀραγε σημαίνει «*Ὁ ἀδικῶν ἀδικησάτω ἔτι*»; Αὐτὸς πού κλέβει, πού ἀδικεῖ, πού παρανομεῖ, ἃς κλέβῃ ἀκόμα, ἃς ἀδικήσῃ ἀκόμα, ἃς ὀργιάσῃ ἀκόμα. Μὰ τί λοιπόν; τὸ βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως συμβουλεύει τοὺς κλέφτες, τοὺς λωποδύτες, τοὺς μοιχοὺς, νὰ συνεχίσουν ἀκόμα νὰ κάνουν τὸ κακό; αὐτὸ τὸ νόημα ἔχει;

Ἄπαγε τῆς βλασφημίας· δὲν ἔχει αὐτὸ τὸ νόημα. Ἔννοεῖ κάτι ἄλλο· ὅτι δηλαδὴ **ὁ Θεὸς δὲν βιάζει κανένα**. Ἐπλάσε τὸν ἄνθρωπο ἐλεύθερο καὶ τὸν ἄφησε νὰ πράξῃ ὅ,τι θέλει. Τὸ λέει ἡ Γραφή· «Μπροστά σου, ἄνθρωπε, ἔβαλα νερό καὶ φωτιά· σοῦ ὅσωα μυαλὸ καὶ σοῦ ἔπα· Ἄν ἀπλώσῃς τὸ χέρι σου στὸ νερὸ θὰ ὀρσοιστῇς, ἂν τὸ ἀπλώσῃς στὴ φωτιά θὰ καήσῃς». «Ἐπικαλοῦμαι σήμερον μάρτυρα σ' ἐσᾶς τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ· τὴ ζωὴ καὶ τὸ θάνατο ἔβαλα μπροστά σας, τὴν εὐλογία καὶ τὴν καταρά· διᾶλεξε σὺ τὴ ζωὴ, γιὰ νὰ ζήσῃς σὺ καὶ οἱ ἀπόγονοί σου» (Λευ. 30,19). «Ἐβαλε μπροστά σου τὴ φωτιά καὶ τὸ νερό· καὶ ὅπου θελήσῃς, θ' ἀπλώσῃς τὸ χέρι σου» (2 Σαμ. 15,16). Ἄν ἐσὺ ἀπλώσῃς τὸ χέρι σου στὴ φωτιά καὶ καίγῃσαι, φταίει λοιπὸν ὁ Θεός; Μπροστά σου φωτιά καὶ νερό, διᾶλεξε καὶ πάρε, λέει ἡ ἁγία Γραφή. Σ' ἀφήνει ἐλεύθερο, δὲν σὲ βιάζει, γιὰτὶ μιά καλὴ πράξι πού γίνεται μετὰ τὴ βία δὲν εἶνε πλέον ἐνᾶρπτε· ὅταν εἶνε ἐνᾶρπτε, εἶνε ἐνᾶρπτε διότι προϋποθέτει τὴν ἐλευθερία. Μποροῦσε βέβαια ὁ Θεός, ὅταν ὁ ἄλλος βλαστημάτῃ τὰ θεῖα, τὴν ὥρα ἐκεῖνη ν' ἀνοίξῃ ἡ γῆ πάπ! νὰ τὸν καταπιῇ. Τὸν ἀφήνει ὅμως νὰ βλαστημάτῃ. «*Ὁ ἀδικῶν ἀδικησάτω ἔτι*».

Ἀκόμα ἐκεῖνο τὸ «*ἔτι*» σημαίνει ὅτι, ὅσο προχωροῦν τὰ χρόνια, τόσο **τὸ κακὸ θὰ προοδεύῃ**, θὰ παρουσιάζῃ μιά ἐπίτασι, μιά αὐξήσει· «*πονηροὶ ἄνθρωποι καὶ γόητες*», λέει καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «*προκοφίψουσιν ἐπὶ τὸ χειρῶν, πλανώντες καὶ πλανώμενοι*» (β' Τιμ. 3,13). Ὁ ἀναφέρω τρία - τέσσερα παραδείγματα τὰ νὰ καταλάβετε.

♦ Ἐνα μικρὸ **παιδάκι κλέβει** στὸ σχολεῖο κιμωλίες, γομμολάστιχες, τετράδια, βιβλία. Ἐὰν δὲν τὸ προσέξῃ ὁ δάσκαλος καὶ περισσότερο ὁ πατέρας, μεγαλώνοντας θὰ γίνῃ σιγὰ - σιγὰ μεγάλος κλέφτης καὶ ληστής. Κάποιοι στὴν Ἀμερική, λένε, ἔγινε διαρρηκτής. Τὸν κυνηγοῦσε ἡ ἀστυνομία καὶ μετὰ χίλια βάσανα ἐπὶ τέλους τὸν πιάσανε. Πάνω στὶς διαρρηκτὲς εἶχε κάνει ἀκόμα καὶ δολοφονίες ἀνθρώπων, γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν, καὶ τὸν καταδικάσαν εἰς θάνατον στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα· ἡ περίπτωσι τοῦ ἐγίνε καὶ ὁλόκληρο ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα...

Ἀνοίγω ἐδῶ μιά παρένθεσι. Κοιτάξτε πῶς διαφθείρεται ἡ κοινωνία. Ὅταν **αὐτὰ** παρουσιάζονται ὡς λογοτεχνία καὶ ὡς ταῖνια, **ἀποκοτοῦν ... αἰγλή**. Μοῦ ἔλεγε ἕνας ἀστυνομικός· «Σιχαίνομαι πιά τὸ ἐπάγγελμά μου, θὰ τὸ ἐγκαταλείψω. —Γιατὶ τοῦ λέω. —Πᾶς στοὺς κινηματογράφους καὶ βλέπω ἕνα παράξενο πράγμα· ὅταν ὁ κλέφτης, ὁ κακοποιὸς διαφεύγῃ, καὶ τὸν κυνηγᾶνε οἱ ταλαίπωροι ἀστυνομικοὶ μετὰ κίνδυνον τῆς ζωῆς τους, καὶ σπάνε τὰ πόδια τους, τὴν ὥρα πού αὐτὸς κατορθώνει καὶ τοὺς ξεφεύγει πηδώντας σὰν αἰλουροὺς ἀπὸ στέγη σὲ στέγη, ἐκεῖ ἀκούς ἐπιφωνήματα «Μπράβο, μπράβο!...» καὶ χειροκροτοῦν τὸν «ἥρωα». Ὅταν ὅμως σκοτώνεται ἀστυνομικός πάνω στὸ καθεκτον του, κανεὶς δὲν χειροκροτεῖ. Σὰν νὰ λένε στὸν κακοποιό· Συνέχισε «*ἔτι*» καὶ «*ἔτι*», καλὰ ἔκανες, προχώρα στὸ κακό!... Ὅταν βέβαια ὁ κακοποιὸς κλέβῃ τὸ δικό μας πορτοφόλι, τότε καλοῦμε τὴν ἀστυνομία νὰ βρῇ τὸν κλέφτη· ὅσο κλέβει πορτοφόλια τῶν ἄλλων, εἶνε ἄξιος θαυμασμοῦ. Αὐτὸ ἐκφράζει τὸ «*ἔτι*» καὶ «*ἔτι*». Κλείνει ἡ παρένθεσι.

Καὶ σ' αὐτὸν λοιπὸν στὴν Ἀμερική, προτοῦ νὰ τὸν καθίσουν στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα, ἔρχεται ἡ μάνα του· —Παιδί μου! —Μάνα, μὴ μετὰ πλησιάζεις. **Ἐσὺ φταῖς**. Θυμάσαι πού μικρὸ παιδί σοῦ ἔφερε ἕνα ἄβγδο κλεμμένο; Δὲ μοῦ σπασες τότε τὸ χέρι. Ἀπὸ τότε πῆρα τὸ δρόμο πού μ' ἔφερε ἐδῶ. Ὅποιοι κλέβουν σήμερον ἄβγδο καὶ μένει ἀτιμώρητος, αὔριο θὰ κλέψῃ βόδι. Ἔτσι ἀρχίζει καὶ σιγὰ - σιγὰ θεριεύει τὸ κακό· «*ἔτι*» καὶ «*ἔτι*».

♦ Θέλετε ἄλλο παράδειγμα; Πάρτε **τὸ ζήτημα τῆς ἐνδυμασίας** — μὴ γελάσετε, γιὰτὶ ἐγὼ κλαίω. Ἀὐὰ σηκώστε νὰ φύγω, θὰ ὑποβάλω παραιτήσι στὴν Ἱερὰ Σύνοδο· θὰ πάω στὸ Ἅγιο Ὄρος, θ' ἀγοράσω ἕνα κελλάκι, νὰ κλείσω ἐκεῖ τὰ μάτια μου στὸ μάταιο κόσμος. Ἐσᾶς σᾶς ξέρω· εἰστε ἐδῶ μόνο γιὰ ν' ἀκούσετε, καὶ μετὰ θὰ τὰ ξεχάσετε. Ἀπὸ σᾶς δὲν περιμένω τίποτα· μαζεύεστε, φωνάζετε, κάνετε - δεῖχνετε, καὶ μετὰ ἐφαρμογὴν τίποτα. Σᾶς γνωρίζω.

Λοιπὸν, ἐρχομε τὸ ζήτημα τῆς **ἐνδυμασίας τῆς γυναίκας**. Πρὶν ἀπὸ ἐξήντα χρόνια... — θὰ ἔλεγα μιά σκληρὴ τολμηρὴ λέξι, ἀλλὰ δὲν τὴ λέω. Ἄν τὴν πῶ, θὰ ποῦν· Πῶ πω, ἔτσι μιλάει αὐτός; δεσπότης εἶν' αὐτὸς καὶ λεί τίτοιες λέξεις;... Δηλαδή, τὸ κακὸ τὸ κάνουν, ἀλλὰ δὲν θέλουν νὰ τοὺς τὸ πῇ. Δὲν φρίπτουν, δὲν τρέμουν γιὰ τὰ χάλια πού ἔχουν· τὸν περᾶζουν οἱ λέξεις πού θὰ ποῦμε γιὰ νὰ διορθωθοῦν. Ὡς πρὸς τὸ ντύσιμο λοιπὸν, πρὶν ἀπὸ ἐξήντα χρόνια οὔτε αὐτὲς οἱ ταλαίπωρες γυναῖκες, πού ποιοῦν τὸ κορμί τους ἕνα τάλληρο γιὰ νὰ ζήσουν, δὲν περπατοῦσαν στὸ δρόμο ἔτσι. Ἐπικαλοῦμαι τὴ μαρτυρία ὁλῶν τῶν μεγαλυτέρων πού μ' ἀκούνε, ἂν πρὸ πενήντα - ἐξήντα ἐτῶν κι αὐτὲς οἱ πόρνες, τὰ δυστυχημένα πλάσματα, περπατοῦσαν ἔτσι ξεγυμνωμένες. Οἱ γυναῖκες ἦσαν ντυμένες σὰν τὴν Παναγία, σκεπασμένες ἀπὸ πάνω μέχρι κάτω στὰ πόδια, ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «*ἐν καταστολῇ κοσμίῳ*» (Α' Τιμ. 2,9). Τί θὰ πῇ «*καταστολή*»; Ἀνοίξτε τὸ λεξικό. Δὲν ξέρω ποιὸν ἀκούς ἐσὺ, ἐγὼ ἀκούω τὸν Παῦ-

λο, πού νὰ στύψῃς ὅλους τοὺς παπαδες καὶ δεσποτάδες δὲν φτειάνεις τὸ νυχάκι του. Ἐγὼ αὐτὸν ἀκούω. Τί λέει λοιπὸν ὁ Παῦλος; Ἐσὺ πού κάνεις τὸ γραμματισμένο καὶ νομίζεις ὅτι ἐμεῖς λέμε παράξενα, διάβαξε νὰ δῇς; «Θέλω», λέει, «οἱ γυναῖκες νὰ εἶνε *ἐν καταστολῇ κοσμίῳ*». Τί σημαίνει τὸ «*καταστολή*»; Σημαίνει ντυμένες σεμνὰ ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, σὰν τὴν Παναγία. Μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε τὴν Παναγία ντυμένη ἀλλιῶς; Λοιπὸν, ἔτσι ἦταν τότε οἱ γυναῖκες.

Ἐγὼ χαίρομαι ὅταν πάω σὲ μερικὰ **χωριοῦδικα τῆς Φλωρίνης**· στὸν Ἀτραπὸ, στὸν Πολυπόταμο, στὴν Τριανταφυλλιά - ἕνα χωριόκαὶ πῶ πω, τὸ συνιστῶ στὴν ἀγάπη σας. Εἶνε τριάντα σπιτάκια. Μὰ δὲν ξέρετε! Ὅλες οἱ γυναῖκες στὸ κεφάλι ἔχουν μαντήλι κ' εἶνε ντυμένες ἀπὸ πάνω μέχρι κάτω μετὰ τὴν πιὸ ὁμορφὴ μόδα πού ὑπάρχει στὸν κόσμος. Εἶνε ἐνδυμασία - ἱστορία. Ἡ φορεσιὰ τους ἔχει τρία χρώματα· τὸ μαῦρο, τὸ ἄσπρο καὶ τὸ κόκκινο· τὸ κόκκινο γιὰ τὰ αἵματα πού χύθηκαν, τὸ μαῦρο γιὰ τὰ δάκρυα πού χύσανε, καὶ τὸ ἄσπρο γιὰτὶ ἄσπρη εἶνε ἡ ψυχὴ τους. Τὶς βλέπεις ὁμορφα ντυμένες. Ἀμα τὴ δῇς ἔτσι τὴ γυναῖκα, ἀποκαλύπτει, δὲν σκέπτεσαι τὸ πονηρό. Ἐχουν τὴν πιὸ ὁμορφὴ μόδα τοῦ κόσμου. Πάει τώρα αὐτή.

Τώρα τί συνέβη; Ἦρθε ὁ διάβολος καὶ τῆς λέει· Ἄ, δὲν εἶσαι ἔτσι καλὰ ντυμένη... Αὐτὸς εἶνε ὁ διάβολος τῶν Παρισίων. Κάθε πόλι θὰ τιμωρηθῇ. Κάθε πόλι· ἡ Μόσχα θὰ τιμωρηθῇ γιὰ τὴν ἀθεία της, τὸ Παρίσι θὰ τιμωρηθῇ γιὰ τὴν πορνεία του (ἀπὸ ἐκεῖ βγαίνει ὅλη ἡ μόδα καὶ ἡ κακοήθεια), καὶ ἡ Νέα Ὑόρκη θὰ τιμωρηθῇ γιὰ τοὺς γκαγκστερισμοὺς καὶ γιὰ τὸ καπιτάλ της. Ἀλλὰ κ' ἐμεῖς ἐδῶ θὰ τιμωρηθοῦμε, γιὰτὶ προδώσαμε τὴν Ὁρθοδοξία. Λοιπὸν, ὁ διάβολος λέει· Δὲν εἶσαι καλὰ τώρα ντυμένη· τί, καλόγρια θὰ γίνῃς; Καὶ πῆρε αὐτὸς μιά ψαλίδα καὶ κόντυνε ἀπὸ κάτω τὸ φόρεμα μέχρι πάνω ἀπ' τὸν ἀστράγαλο. Προχώρησε ἐν συνεχείᾳ «*ἔτι*» καὶ «*ἔτι*» καὶ τὸ κόντυνε μέχρι τὰ γόνατα. Καὶ συνεχίζει «*ἔτι*» καὶ «*ἔτι*» καὶ πάει νὰ ξεγυμνώσῃ τὴ γυναῖκα ἐντελῶς. «*ἔτι*» καὶ «*ἔτι*» γυμνώσου! Ἐγὼ διατάζω, ὁ διάβολος. Κι ὅταν ἡ γυναῖκα διστάξῃ, αὐτὸς διατάζει· Προχώρα!

♦ «*ἔτι*» καὶ «*ἔτι*» λοιπὸν προχώρα στὴν κλειψιά, ἀπὸ τὸ ἄβγδο μέχρι τὸ βόδι· «*ἔτι*» καὶ «*ἔτι*» προχώρα στὴ διεφθαρμένη μόδα μέχρι νὰ μείνῃς γυμνή. Μιὰ κοπέλλα, πού μένει ἀγνὸν λουλουδί στὰ ψηλὰ βουνὰ μας, στὸ Γράμμο καὶ στὸ Βίτσι, ποῖος τὴν ἐκτιμᾷ; σηκώνεται πρῶι - πρῶι, δουλεῖει στὸ χωράφι, ἀρμέγει τὴ γίδα, τὸ βορβότο, τὴν ἀγελάδα, νὰ γίνουν τὰ ἀγαθὰ πού τρῶς ἐσὺ, κοκκῶνα τοῦ Κολωνακίου, καὶ προβάλλειαι στὸν κόσμο; ποῖος τὴ θυμᾶται ἐκεῖνη; Κανείς. Ἡ ἄλλη, πού τραγουδαῖ στὸ νυχτερινὸ κέντρο, πληρώνεται ἀδρά· εἶνε **καλλιτέχνις**, σοῦ λέει· πίσω ὅμως ἀπὸ τὴν ὀνομασία αὐτὴ εἶνε κάτι ἄλλο· ἂν τολμήσουμε νὰ τὸ ποῦμε, νὰ τὶς ὀνομάσουμε ἔτσι, μᾶς καθίζουν στὸ ἐδῶλιο γιὰ συκοφαντικὴ δυσφήμησι. Καλλιτέχνις αὐτὴ, σοῦ λέει, ἀφοῦ ἔχει τέτοια φωνή! Ἡ καμμένη ἡ βοσκοπούλα στὸ βουνὸ ζῇ φτωχικά, ἡ νοσοκόμα πού ξενοχτᾶει στὸ νοσοκομεῖο δίπλα στὸν ἄρρωστο σὰν ἄγγελος, ζῇ φτωχικά· αὐτὴ ὅμως μετὰ τὴ χρυσὴ φωνὴ μέσῃ σὲ μιά νύχτα μαζεῖει παρακαλῶν ἑκατὸ χιλιάδες. Πράβρο, κοινωνία! Ὅπως πᾶς, νὰ δοῦμε στὸ τέλος ἂν θὰ μείνῃ ἐστὶ βοσκὸς στὸ βουνὸ καὶ νοσοκόμος στὴν πόλι. Δὲν θὰ εἶνε αὐτοὶ κορόιδα γιὰ νὰ περιποιοῦνται ἐξένα τὸν κύριο. «*ἔτι*» καὶ «*ἔτι*» λοιπὸν· ἐσὺ πού κλέβεις, κλέψε περισσότερα· ἐσὺ πού πετᾷς τὰ ρούχα σου, ξεγυμνώσου τελείως· κ' **ἐσὺ ὁ καλλιτέχνης τραγοῦδα ὅλο καὶ πιὸ αἰσχροῦ...**

♦ «*ἔτι*» καὶ «*ἔτι*», προχωρεῖτε προχωρεῖτε! κ' ἐσὺ ὁ γέρος μετὰ ἄσπρα μαλλιά, πού στὰ ἐβδομηντα σου πέταξες τὴν εὐλογημένην γυναῖκα σου στὸ δρόμο καὶ τώρα ἔχεις σχέσεις ἀμαρτωλῆς μ' ἕνα ἀμαρτωλὸ γύναιο εἴκοσι χρονῶν, πού περιμένει πότε νὰ πεθάνῃς νὰ σὲ κληρονομήσῃ, τρέχα στὸ ὑπουργεῖο δικαιοσύνης νὰ βγάλῃς **διαζύγιο** αὐτάτους. «*ἔτι*» καὶ «*ἔτι*» προχωρεῖτε λοιπὸν, ἐλεύθεροι εἰστε. Νὰ δοῦμε ὅμως τὸ τέλος, πού θὰ βγῇτε.

• Τί κάνουν τὰ παιδιά τοῦ Φωτός;

Καὶ ὁ μὲν κόσμος αὐτὸς προχωρεῖ ἀπὸ τὸ χειρότερο σὲ χειρότερο ἠθικῶς καὶ θρησκευτικῶς καὶ κοινωνικῶς· πέφτει ἀπὸ γκρεμοῦ σὲ γκρεμὸ κι ἀπὸ βάρθρο σὲ βάρθρο· «*ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται εἰς φωνὴν τῶν καταρακτῶν σου*» (Ψαλμ. 41,8). Τὰ παιδιά τοῦ σκότους προχωροῦν, σημειώνουν καταπληκτικὲς προόδους στὸ κακό, στὴν ἀπιστία, στὴ διαφθορά.

—Καὶ τὰ παιδιά τοῦ Φωτὸς τί κάνουν;

Ἐμένα ρωτᾶτε; Τὰ παιδιά τοῦ φωτὸς **κοιμοῦνται!** Κοιμοῦνται ὅπως κοιμοῦνται οἱ μαθηταὶ στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ. Ὁ Χριστὸς «*ἤρξατο λυπεῖσθαι καὶ ἀδηνονεῖν*», προσευχόταν γονατιστὸς τὴ νύχτα κάτω ἀπ' τὸ φεγγάρι, μετὰ ἀγωνία τόση ὥστε ὁ Ἰδρωτὸς του ἔσταξε στὴ γῆ σταλαγματιά - σταλαγματιά μαζί με πηχτὸ αἷμα. Καί, ἐνῶ ἦταν σὲ κατάστασι τέτοιας στενοχωρίας καὶ ἀδηνονίας, οἱ μαθηταὶ πιὸ πέρα βοχάλιζαν ἐπάνω στὰ χορτάρια. «Κοιμᾶστε λοιπὸν καὶ ἀναπαύεσθε! *ἰδοὺ ἡγγικεν ἡ ὥρα καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀμαρτωλῶν*» (Ματθ. 26,37,45).

Ἔτσι καὶ σ' **ἐμᾶς ὁ Χριστὸς** μετὰ ἀγωνία γιὰ τὴν πορεία μας **παρπονεῖται!** Ἐγὼ μερινῶν γιὰ σᾶς, ἐγὼ σᾶς κρατῶ ἀνοιχτὴ τὴ Βίβλο, σᾶς διαβάζω τὴ Γραφή, σᾶς ἀγιάζω μετὰ τὴ θεῖα λειτουργία, σᾶς κατηγῶ μετὰ κηρύγματα καὶ μαθήματα, σᾶς φροντίζω μετὰ τὴν πρόνοιά μου, εἰμαι γιὰ σᾶς παντοῦ καὶ πάντοτε· ἀλλὰ σῖς, παιδιά τοῦ Φωτὸς, κοιμάστε, **δὲν ἀγρυπνεῖτε μαζί μου**. Τὰ μεσάνυχτα μέσῃ στὰ κέντρα διασκεδάσεως, πού φύτρωναν στὸν τόπο μας ὅπως τὰ μανιτάρια πάνω στὰ κόπρια, χιλιάδες νέοι γλεντᾶνε. Δὲ μοῦ λέτε· Πόσοι τὴ νύχτα - τὰ μεσάνυχτα ζυπνοῦν, πίνουν κομποσκοῖνι καὶ παρακαλοῦν τὸ Θεό; Ποῖος φιλοσιμεῖται; Τὰ παιδιά τοῦ σκότους «*ἔτι*» καὶ «*ἔτι*» προχωροῦν στὴ διαφθορά. Ἐμεῖς;

Ἀλλὰ δὲν τελειώσαμε· ἐὰν θέλῃ ὁ Θεὸς θὰ συνεχίσουμε.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΒ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2707

Τοῦ ἁγίου πρωτομάρτυρος Στεφάνου
Σάββατο 27 Δεκεμβρίου 2025

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Πίστι, θάρρος, ἀγάπη, συγχώρησις

«Στέφανος πλήρης πίστεως καὶ δυνάμεως ἐποί-
ει τέρατα καὶ σημεῖα μεγάλα ἐν τῷ λαῷ» (Πράξ. 6,8)

Πάλι, ἀγαπητοί μου, πάλι ἑορτή. Ἡ Ἐκκλη-
σία μᾶς κάλεσε χθὲς νὰ μεγαλύνουμε τὴν
Παναγία μητέρα, ποὺ ἀξιώθηκε νὰ γεννήσῃ
τὸ Θεῖο Βρέφος καὶ νὰ τὸ κρατήσῃ στὴν ἀγ-
κάλη της, καὶ σήμερα τιμᾷ τὴ μνήμη τοῦ ἁγί-
ου Στεφάνου. Ἄς δοῦμε πῶς ἔζησε ὁ ἅγιος
Στέφανος καὶ ποιό ἦταν τὸ τέλος του.

Τί ἦταν ὁ Στέφανος; Ἄνθρωπος μὲ σῶμα ὑ-
λικό, ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς ὅπως ἐμεῖς, ἄ-
φοῦ καὶ μία μέρα νὰ ζήσῃ κανεὶς ἐπὶ τῆς γῆς,
θ' ἁμαρτήσῃ. Ἐνας μόνον εἶνε ἀναμάρτητος,
ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ἄμαρτωλὸς
λοιπὸν καὶ ὁ ἅγιος Στέφανος, ἁμαρτωλοὶ κ' ἐ-
μεῖς· ἡ διαφορὰ ποιά εἶνε; Ὅτι ἐκεῖνος **πίστε-
ψε, ἀγάπησε τὸ Χριστὸ** φλογερά, ὑπηρέτησε
τὸ θέλημά του, τήρησε τὶς ἐντολές του, κι ἀπὸ
ἁμαρτωλὸς ἔγινε ἅγιος· τὸ πρόσωπό του, ὅ-
πως ἀκοῦμε σήμερα, ἔλαμψε «ὥσει πρόσωπον
ἀγγέλου» (Πράξ. 6,15). Ἔτσι εἶνε· κοντὰ στὸ Χριστὸ
ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἔνσαρκος ἄγγελος.

Οἱ ἀπόστολοι τότε δὲν ἔφταναν νὰ καλύ-
ψουν ὅλες τὶς ἀνάγκες, ὑλικές καὶ πνευματι-
κές. Γι' αὐτὸ κάλεσαν τὸ λαὸ νὰ ἐκλέξῃ βοη-
θοὺς των στὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Χριστι-
ανικὸς λαὸς συνάχθηκε καὶ ἔγιναν ἐκλογές.
Δὲν ἐξέλεξαν οἱ ἀπόστολοι τοὺς πρώτους λει-
τουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας· ἄφησαν στὸ λαὸ τὸ
δικαίωμα αὐτό. Καὶ ὁ πιστὸς λαός, ἀφοῦ ἔκα-
ναν προσευχή, ἐξέλεξαν τοὺς ἑπτὰ πρώτους
διακόνους. **Πρῶτος παμψηφεί** ἐξελέγη ὁ Στέ-
φανος. Καὶ ὠνομάστηκε **διάκονος**.

Τί θὰ πῇ διάκονος; Τρεῖς εἶνε οἱ βαθμοὶ - τὰ
σκαλιὰ τῆς ἱερωσύνης· πρῶτον διάκονος, ἔ-
πειτα ἱερεὺς, κατόπιν ἐπίσκοπος. **Διάκονος**, ὅ-
πως σημαίνει ἡ λέξις, θὰ πῇ **υπηρέτης**. Διακο-
νῶ = ὑπηρετῶ. Καὶ ὁ ἱερεὺς βέβαια ὑπηρετεῖ,
καὶ ὁ ἐπίσκοπος ἀκόμη περισσότερο ὑπηρε-
τεῖ. **Ἱερωσύνη = ὑπηρεσία**, ὑπηρεσία τοῦ λαοῦ·

καὶ ὄχι ἀπλῶς ὑπηρεσία, ἀλλὰ **θυσία**. Δὲν γί-
νεται κανεὶς κληρικὸς γιὰ νὰ ἐκμεταλλεύεται
τὸ λαό. Μὴ δώσουμε δικαίωμα στοὺς ὑλιστὰς
νὰ λένε, ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας εἶνε μαγαζί. Ἡ Ἐκ-
κλησία δὲν εἶνε ἐπιχειρήσις, ἐκμετάλλευσις,
μαγαζί· εἶνε ὑπηρεσία τοῦ λαοῦ μας. Καὶ διά-
κονος = ὑπηρεσία, θυσία ὑπὲρ τοῦ λαοῦ.

Πῶς ὑπηρέτησε τὸ λαὸ ὁ Στέφανος;

- Μὲ **ἀγάπη**. Γι' αὐτὸ διέθεσε πρῶτον μὲν
τὰ χέρια του στὴν κοινὴ τράπεζα ὅπου παρα-
κάθονταν ἀδελφικά ὅλοι μαζί οἱ πιστοί.

Ἄχ αὐτὰ **τὰ χέρια**! Τί λόγο θὰ δώσουμε γι'
αὐτά; Δὲν μᾶς τὰ ὅωσε ὁ Θεὸς οὔτε γιὰ νὰ
παλαμίζουμε στὰ δικαστήρια τὸ Εὐαγγέλιο,
οὔτε γιὰ νὰ χτυπᾶμε τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα,
οὔτε γιὰ νὰ κλέβουμε, οὔτε γιὰ νὰ σκοτώνουμε·
μᾶς τὰ ὅωσε γιὰ νὰ κάνουμε τὸ σταυρὸ μας
καὶ νὰ λέμε «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς
ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42), νὰ σκάβουμε τὸ
χῶμα καὶ νὰ ποτίζουμε μὲ ἰδρώτα τὴ γῆ, νὰ
βοηθοῦμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο. Εὐλογημένα τὰ
χέρια ποὺ μοιράζουν ψωμὶ καὶ ροῦχα στοὺς
δυστυχησμένους· καὶ ὁ Στέφανος, ἀπὸ τὴν ὥ-
ρα ποὺ ἔγινε διάκονος, ἔτρεχε γιὰ νὰ ὑπηρε-
τήσῃ τοὺς φτωχοὺς ἀνθρώπους.

- Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ χέρια ὁ Στέφανος ὑπηρέ-
τησε τὸ λαὸ καὶ **μὲ τὴ γλῶσσα** του.

Ἦ **ἡ γλῶσσα**! Δὲν σοῦ τὴν ἔδωσε ὁ Θεός,
γιὰ νὰ φλυαρῇς, νὰ κουτσομπολεύῃς, νὰ βρί-
ζῃς, νὰ διαβάλλῃς, νὰ συκοφαντῇς· ὑπάρχουν
γλῶσσες χειρότερες κι ἀπὸ τῆς ὀχιάς, γλῶσ-
σες ποὺ τολμοῦν ἀκόμα καὶ νὰ βλαστημοῦν
τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Μᾶς ἔδω-
σε τὴ γλῶσσα ὁ Θεός, γιὰ νὰ ὑμνοῦμε καὶ νὰ
δοξάζουμε τὸ ὄνομά του καὶ νὰ λέμε στὸν
ἀδελφό μας τὸν καλὸ λόγο.

Ἔτσι ἔκανε ὁ ἅγιος Στέφανος. Ποτέ ἀπὸ
τὸ στόμα του δὲν βγῆκε λόγος κακός. Ὅπου
νὰ στεκόταν κήρυττε τὸ εὐαγγέλιο τοῦ Χρι-

στοῦ, καλοῦσε τοὺς ἀνθρώπους νὰ πιστέψουν στὸν Κύριο, **προσέφερε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ**, ποὺ εἶνε τροφή, τὸ πνευματικὸ ψωμί ποὺ χρειάζεται-ται ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ ζήσῃ.

Ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου εἶνε **ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου**· φάνηκε αὐτὸ καθαρὰ στὴ **Νινευ-ή**· κινδύνευε ἡ πολιτεία αὐτὴ νὰ καταστραφῇ, πῆγε ὁ προφήτης Ἰωνᾶς, κήρυξε «*Ἔτι τρεῖς ἡμέραι καὶ Νινευὴ καταστραφήσεται*» (Ἰων. 3,4), οἱ Νινευίτες τὸν ἄκουσαν καὶ σώθηκαν.

Ἔτσι καὶ ὁ Στέφανος κήρυττε σὰν τὸν Ἰω-νᾶ τὸ «Μετανοεῖτε». Ἀλλὰ στὴ Νινευὴ μὲν ἄκουσαν ὅλοι, μετανόησαν, νήστεψαν, κ' ἔτσι ὁ Θεὸς τοὺς λυπήθηκε καὶ τοὺς ἔσωσε. Ἐδῶ, στὰ Ἱεροσόλυμα, **δὲν ἄκουσαν τὸν Στέφανο**. Οἱ ψυχὲς τῶν ἀρχιερέων ἦταν σκληρές. Ὁ-ταν ἄκουσαν τὸ κήρυγμά του, ἀγρίεψαν, προ-σπάθησαν νὰ τὸν ἀνατρέψουν. Ἀλλὰ ὁ Στέ-φανος εἶχε Πνεῦμα ἅγιο καὶ τοὺς ἀποστόμω-σε. Καὶ τότε κατέφυγαν στὴ βία, ποὺ ἔδειχνε τὴν ἀδυναμία τους. Ἡ γλῶσσα τῆς ἀλήθειας ἔ-καιγε σὰν φωτιά τὴν πλάνη καὶ τὴν ἁμαρτία. **Ἀποφάσισαν νὰ τὸν σκοτώσουν** λοιπόν.

Τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν δίκασαν. Μὰ αὐτὸ **δὲν ἦταν δικαστήριο, ἦταν φωλιὰ ληστῶν**· προ-τοῦ ν' ἀκούσουν τὴν ἀπολογία του εἶχαν βγά-λει τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφασιν. Ὁ Στέφανος ἔκανε μία ἱστορικὴ ἀναδρομὴ· μίλησε ἐνώπι-όν τους μὲ παρρησία, δὲν τοὺς κολάκευσε.

Ἐσεῖς, εἶπε, ἀπὸ τ' ἀρχαῖα χρόνια μέχρι σή-μερα, μονίμως ἀχάριστοι στὶς εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ, ἀντιστρατεύεστε στὴν θεία βουλή. Ἐγ-κληματήσατε, ἀτιμάσατε, φονεύσατε τοὺς ἀπε-σταλμένους προφῆτες. Τέλος διαπράξατε τὸ κορυφαῖο ἔγκλημα· **σταυρώσατε τὸν Δίκαιο**, τὸ Χριστό, γίνετε προδότες καὶ φονιᾶδες του...

Ὅταν ἄκουσαν αὐτά, ἐγίναν σκυλιὰ λυσσα-σμένα. Τὸν ἄρπαξαν, τὸν ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, σήκωσαν ὅλοι πέτρες καὶ τὸν λιθοβολοῦ-σαν. Ὁ Στέφανος, σὰν ἄρνάκι μέσα σ' ἓνα κο-πάδι λύκων, λίγο προτοῦ νὰ ξεψυχήσῃ, γονά-τισε καί, ὅπως ὁ Χριστὸς τῇ Μεγάλῃ Παρα-σκευῇ, φώναξε δυνατὰ «Κύριε», **συχώρεσέ τους**, «μὴν τοὺς λογαριάσῃς τούτῃ τὴν ἁμαρ-τία» (Πράξ. 7, 60). Καὶ ἔτσι μὲ τὰ λόγια αὐτά, κάτω ἀ-πὸ τὰ λιθάρια τῶν δολοφόνων, **παρέδωσε τὴν ἀγία του ψυχή**, γιὰ νὰ φτερουγίσῃ στὰ οὐρά-νια ἀνάμεσα σὲ ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους.

* * *

✓ Αὐτὴ, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ σημερινὴ ἐ-ορτή. Πολλοί, ἅμα τοὺς πῆς ὅτι πρέπει νὰ κά-νουν αὐτὰ ποὺ δίδαξε καὶ ἔκανε ὁ Χριστός, ἔχουν πρόχειρη τὴ δικαιολογία· «Ὁ Χριστὸς ἦταν Θεός, **ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος**... Δὲν ἔχουν

δίκιο· γιατί ὁ Χριστὸς ἦταν βέβαια Θεός, εἶχε ὅμως καὶ ὅλα τὰ ἀνθρώπινα ἰδιώματα. Ἀλλ' ἄς ποῦμε πῶς ἔχουν δίκιο, ὅτι δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε αὐτὰ ποὺ ἔκανε ὁ Χριστός. Νά λοι-πὸν ὁ Στέφανος, ποὺ δὲν ἦταν Θεός, ἦταν ἄν-θρωπος ἁμαρτωλὸς σὰν κ' ἐμᾶς. Πῶς κατῶρ-θωσε νὰ φτάσῃ σὲ τέτοιο ὕψος ἀγιότητος; Ἀπάντησις· Εἶχε πίστι· αὐτὸ εἶνε τὸ κουμπί. Ἄν πιστέψῃ ὁ ἄνθρωπος, «*πάντα δυνατὰ τῷ πι-στεύοντι*» (Μάρκ. 9,23). Ὁ Στέφανος μᾶς λέει, **νὰ πι-στεύουμε στὸ Χριστὸ** ὅπως ἐκεῖνος.

✓ Ἀκόμη ὁ Στέφανος ἔκανε τὸ καλὸ, διακο-νίες, ἐλεημοσύνες. Ἀλλοίμονο στὸ Χριστιανὸ ποὺ περνάει τὴ ζωὴ του χωρὶς νὰ εὐεργετῇ. Ὁ Στέφανος μᾶς λέει· Κάθε μέρα, κάθε μῆνα, κάθε χρόνο **κάνε τὸ καλὸ** στὸν πλησίον σου.

✓ Ὁ Στέφανος ἐπίσης κήρυττε τὸ Χριστό. Καὶ μᾶς προτρέπει· **Μιλάτε καὶ ὁμολογεῖτε τὸ Χριστό**. —Μά, θὰ πῆς, ἐγὼ δὲν ξέρω γράμμα-τα, δὲν εἶμαι οὔτε κληρικὸς οὔτε θεολόγος... Δὲν πειράζει. Πιστεύεις; ἡ ψυχὴ σου τί νιώ-θει, τί λέει; Βλέπεις τοὺς χιλιαστές; κηρύτ-τουν τὴν πλάνη τους καὶ ἀγρεύουν ἀφελεῖς. Βλέπεις καὶ τὸν τεχνίτη ἀκόμη νὰ κηρύττῃ τὴν ἰδεολογία του, ἐνῶ οἱ Χριστιανοί; μένουν μουγγοί. Ἀκοῦνε τὸν ἄλλο νὰ βλαστημᾷ τὰ θεῖα καὶ δὲν διαμαρτύρονται. Κάθονται στὸ τραπέζι καὶ σταυρὸ δὲν κάνουν. Στὴν Ἀκαρ-νανία (τὸ 1935 μὲ '40) πῆγα σ' ἓνα χωριὸ ποὺ πολλοὶ ἦταν βλάστημοι. Καὶ ξαναπῆγα ἐκεῖ ὕ-στερα ἀπὸ δύο χρόνια καὶ δὲν βρῆκα οὔτε ἓ-να βλάστημο. Ποιὸς τοὺς ἄλλαξε; ἓνας ἀπλὸς ἀγράμματος ἄνθρωπος, ποὺ πίστευε θερμὰ στὸ Θεὸ κι ὅταν ἄκουγε νὰ βλαστημᾶνε, πῆ-γαινε τὸ βράδυ καὶ ἔκλαιγε μπροστά τους· αὐ-τὸς τοὺς ἔφερε σὲ κατάνυξι, μαλάκωσαν οἱ καρδιές τους. Καὶ οἱ ἀπόστολοι τί ἦταν· ψαρᾶ-δες. Πιστεύεις στὸ Χριστό; Μὴν τὸν ἀφήσῃς νὰ ὑβρίζεται καὶ νὰ συκοφαντῆται. Βλέπετε σήμερα ποῦ καταντήσαμε; νὰ ντρεπώμαστε νὰ κάνουμε τὸ σταυρὸ μας, ἐνῶ μπροστά μας οἱ ἄλλοι τὴ μπουκιά ἔχουν στὸ στόμα καὶ τὸ Χριστὸ βλαστημᾶνε. Γι' αὐτὸ λέω, ὅτι σήμε-ρον ὁ Στέφανος εἶνε ὁ ἑλεγχὸς μας.

✓ Τέλος, ἀγαπητοί μου, λέω καὶ τὸ ἐξῆς. Ὁ Στέφανος ὅ,τι εἶχε (χρήματα, χέρια, πόδια, γλῶσσα;) ὅλα τὰ ἔδωσε γιὰ τὸ Χριστό. Τέλος **ἔδωσε καὶ τὸ αἷμα του**· καὶ εἶνε ὁ πρῶτος μάρ-τυρας ποὺ ἔχυσε τὸ αἷμα του γιὰ τὸ Χριστό, καὶ γι' αὐτὸ ὀνομάζεται **πρωτομάρτυς**. Εἶνε ὁ πρῶτος μάρτυρας. Ὑστερα ἀπ' αὐτὸν ἀκολού-θησε ἓνα πλῆθος μαρτύρων ἀμέτρητο, ποὺ φτάνει μέχρι καὶ σήμερα.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Ἀθανασίου Σιταριάς - Φλωρίνης τὴν Τετάρτη 27-12-1967, μὲ νέο τίτλο. Καταγραφή καὶ σύντημσις 30-10-2025. Τὴν ὁμιλία αὕτη μπορεῖτε νὰ τὴν ἀκούσετε χωρὶς συντομεύσεις στὸ cd 36Φ τῆς σειρᾶς «ΣΚΟΠΟΝ ΔΕΔΩΚΑ ΣΕ» (πληροφορίες στὸ τηλέφωνο 23850-28868).

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1030²

Κυριακὴ μετὰ Χρ. Γέννησιν (Ματθ. 2,13-23)
28 Δεκεμβρίου 2025 (2003)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Περὶ τῶν μάγων

«Ἀναχωρησάντων τῶν μάγων...» (Ματθ. 2,13)

Θὰ προσπαθήσω, ἀδελφοί μου, νὰ πῶ ἀπλᾶ λόγια. Γιατὶ θέλω ὅλοι νὰ καταλαβαίνουν τὸ κήρυγμα.

Τὰ εὐαγγέλια, ποὺ ἀκοῦμε τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες, μιᾶνε γιὰ ὅσα ἔγιναν κατὰ τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ. Μιᾶνε γιὰ τὴ Βηθλεέμ, γιὰ τὸ σπήλαιο, γιὰ τὸν ἀστέρα, γιὰ τοὺς ἀγγέλους, γιὰ τοὺς βοσκούς, γιὰ τὰ ζῶα. Μιᾶνε ἀκόμα γιὰ τοὺς μάγους. Μ' αὐτοὺς ἀρχίζει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 2,13-23)· «Ἀναχωρησάντων τῶν μάγων...». Γιὰ τοὺς μάγους λοιπὸν ἄς μιλήσουμε κ' ἐμεῖς. **Οἱ μάγοι θὰ γίνουν διδάσκαλοί μας.**

Τί μᾶς διδάσκουν; Πολλὰ πράγματα.

● Πρῶτα - πρῶτα πρέπει νὰ ξέρουμε, ὅτι οἱ μάγοι αὐτοὶ δὲν ἔχουν **καμμιὰ σχέσι μὲ τοὺς σημερινούς μάγους**. Δυστυχῶς σήμερα ὑπάρχουν μάγοι καὶ μάγισσες σ' ὅλο τὸν κόσμον καὶ στὴν πατρίδα μας· **ἡ μαγεία κάνει θραῦσι σὲ πόλεις καὶ χωριά**. Λένε μερικὰ λόγια «θεοτικά»· ἀλλ' ἐνῶ στὰ χεῖλη ἔχουν αὐτά, στὴν καρδιὰ ἔχουν τὸ διάβολο. Εἶνε ὄργανα τοῦ διαβόλου, σκοτεινὰ πρόσωπα, καὶ πλανοῦν τοὺς ἀνθρώπους. Ἔχουν μεγάλη πέρασι· θησαυρίζουν.

Ἡ μαγεία κάνει τὶς ψυχὲς νὰ φοβοῦνται. Πολλὲς φορές μᾶς ἔρχονται ἄνθρωποι τρέμοντας. –Τί ἔχεις; λέω. –Φοβᾶμαι, ὅτι θὰ μᾶς συμβῇ κακὸ στὸ σπίτι. –Γιατί; –Νά, χθὲς τὸ πρῶτο σηκωθήκαμε καὶ βρήκαμε στὴν αὐλὴ κέρατα, κόκκαλα, μαλλιά, κουμπιά, βελόνες, χαρτιά. Μάγια μᾶς κάνανε. Λέω· –Πιστεύεις στὸ Χριστό; –Πιστεύω. –Ἐ, ἀφοῦ πιστεύεις, ποιὸς εἶνε πρὶν δυνατός, ὁ διάβολος ἢ ὁ Χριστός; Λέει· –Ὁ Χριστός. –Ἐ, **ἅμα πιστεύης καὶ ἔχης τὸ Χριστὸ μαζί σου, μὴ φοβᾶσαι τίποτα**. Ὅλοι οἱ διάβολοι, ὅλοι οἱ μάγοι νὰ πέσουνε, δὲν μποροῦν νὰ σοῦ κάνουν τίποτε ἀπολύτως.

● Ἀφοῦ οἱ μάγοι δὲν εἶχαν σχέσι μὲ τὴ σατανικὴ μαγεία, τί ἦταν λοιπόν; **Ἦταν σοφοὶ ἐπιστήμονες ἀστρονόμοι**, ἄνθρωποι ποὺ ζοῦσαν μὲ

φόβο Θεοῦ καὶ μελετοῦσαν βιβλία. Τὴ νύχτα ἀγρυπνοῦσαν κάνοντας παρατηρήσεις στὸν οὐρανό. Ὡς ὁ οὐρανός, τί μεγάλο θαῦμα! Ἐκατομμύρια ἀστέρια. Τὰ ἔβλεπαν καὶ θαύμαζαν τὸ Δημιουργό. Καὶ μιὰ βραδιά, παρατηρώντας, εἶδαν ἓνα ἐξαιρετικὰ λαμπρὸ ἀστέρι· διέφερε ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα στὴ λάμψι, στὶς κινήσεις, στὴν ὅλη ἐμφάνισι. Συμφώνησαν ὅλοι· Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι γεννήθηκε ὁ ἀναμενόμενος βασιλεύς!

Δηλαδή, τὸ Χριστὸ δὲν τὸν πίστεψαν μόνο ψαρᾶδες καὶ βοσκοί· **τὸν πίστεψαν καὶ σοφοὶ ἐπιστήμονες**. Πράγματι καὶ τότε καὶ σήμερα, παντοῦ στὸν κόσμον, ἄνθρωποι ποὺ ξέρουν γράμματα καὶ καλλιεργοῦν τὶς ἐπιστῆμες, καθηγηταὶ σπουδαῖοι (ἀστρονόμοι, ἱστορικοί, γιατροί, φυσικοὶ κ.ἄ.) πιστεύουν στὸ Χριστό, ὅπως πίστευαν οἱ μάγοι. Στὴ Μύκονο, ἓνα νησί τουριστικό, μιὰ Κυριακὴ ὅταν χτύπησε ἡ καμπάνα, κανεῖς ἀπὸ τοὺς ἄλλους τουρίστες δὲν πῆγε· προτίμησαν τὸ μπάνιο. Ἐνας μόνον πῆγε. Ποιὸς ἦταν; Ἐνας ἀπὸ τοὺς πρὶν μεγάλους ἐπιστήμονες· ὁ Μπράουν, αὐτὸς ποὺ ἀνακάλυψε τὸν πύραυλον ποὺ πετοῦνε τώρα στὰ ἄστρα. Αὐτός, μολονότι ἐτερόδοξος, πῆγε ὡς τὴν ἐκκλησία. Κ' ἐδῶ κάτι φοιτητάκια, ποὺ πῆγαν σὲ σχολὲς μὰ δὲν ἔμαθαν τίποτα –σὲ λίγο τὰ διπλώματα στὴν Ἑλλάδα δὲν θὰ ἔχουν καμμιὰ ἀξία, κάτι δασκαλάκια, κάτι καθηγηταὶ ποὺ δὲν ξέρουν οὔτε τὸ ἄλφα τῆς ἐπιστήμης, σοῦ λένε· Δὲν πιστεύουμε. Ἐνῶ ἓνας ἐπιστήμονας διεθνοῦς φήμης, ὅπως αὐτός, ἔδειξε πίστι.

● Μᾶς διδάσκουν λοιπὸν οἱ μάγοι, πρῶτον ὅτι δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μὲ τὴ σημερινὴ μαγεία, δεῦτερον ὅτι καὶ οἱ ἐπιστήμονες πιστεύουν καὶ ὁμολογοῦν τὸ Χριστό. Τί ἄλλο; Ἦταν μακρινὴ ἢ πατρίδα τους. Ἡ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν Περσίᾳ μέχρι τὴ Βηθλεέμ εἶνε 2.000 περίπου χιλιόμετρα. Χρειάζονταν μῆνες, χρόνια γιὰ νὰ φτάσουν. Ἀφοῦ λοιπὸν εἶδαν τὸ λαμπρὸ ἀστέρι, φόρτωσαν τὶς καμήλες τους μὲ πολύτιμα

δῶρα, ἀνέβηκαν σ' αὐτὲς καὶ ξεκίνησαν. **Μακρινὸ τὸ ταξίδι.** Πέρασαν βουνά, λαγκάδια, ποτάμια, γεφύρια... Κινδύνεψαν ἀπὸ θεριά, ἀπὸ ληστές, ἀπὸ καιρικές συνθήκες. Ἀλλὰ παρηγοριά τους ἦταν τὸ ἀστέρι, ποὺ σὰ νὰ τοὺς φώναζε· Συνεχίστε, βαδίστε, μὴν κουρασθῆτε!... Καὶ νά, ὕστερα ἀπὸ τόσο δρόμο φτάνουν καὶ προσκυνοῦν στὸ σπῆλι τὸ Χριστό. Δόξασαν τὸ Θεὸ ποὺ τοὺς ἀξίωσε, καὶ κατόπιν ἔφυγαν γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν στὴ χώρα τους.

Θὰ πῆ τώρα κάποιος· Ὁ ἄχ νά 'μουν κ' ἐγὼ τότε ἐκεῖ μαζί μὲ τοὺς μάγους, νὰ μπῶ στὸ σπῆλαιο νὰ προσκυνήσω τὸ Χριστό!... Δὲν εἶνε ὁμῶς ἀνάγκη. Γιατί; Διότι ἐδῶ εἶνε ἡ Βηθλεέμ (κάθε ἐκκλησία εἶνε σπῆλαιο τῆς Βηθλεέμ)· ἐδῶ εἶνε ὁ Χριστός! Τὸ πιστεύεις; Τότε **ἐλα σὴν ἐκκλησία.** Πόσα βήματα εἶνε; Οἱ μάγοι ξεκίνησαν ἀπὸ τόσο μακριά· ἐδῶ ποιὸς πατάει; Κοιμοῦνται! Ἄν ἄρρωστήσουμε, τρέχουμε στὸ γιατρό, ὅσο μακριά κι ἂν εἶνε, καὶ ξοδεύουμε ὅλη τὴν περιουσία μας, γιὰ νὰ γίνουμε καλά. Δηλαδή τὸ σῶμα, τὸ τομάρι μας, ἔχει μεγαλῦτερη ἀξία. Μὰ ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε μόνο σῶμα· εἶνε καὶ ψυχὴ. Χτυπάει λοιπὸν ἡ καμπάνα; ἔλα σὴν ἐκκλησία νὰ λατρεύσης τὸ Θεό. Εἰ δ' ἄλλως, οἱ μάγοι θὰ εἶνε κατήγοροί μας ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως· διότι ἐκεῖνοι βάδισαν χιλιόμετρα, κ' ἐμεῖς οὔτε λίγα μέτρα γιὰ τὸ Χριστό.

● Οἱ μάγοι εἶνε τέλος ἀξιολίμητοι, γιατί δὲν πῆγαν στὸ Χριστό μὲ ἄδεια χέρια. Ἐφεραν μαζί τους **δῶρα πολύτιμα**, μεγάλης ἀξίας· χρυσό, λιβάνι, σμύρνα. Τὸ χρυσάφι (ποὺ εἶνε ὁ βασιλιάς τῶν μετάλλων), διότι ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ βασιλεὺς τοῦ κόσμου. Τὸ λιβάνι (ἐνδειξὶ λατρείας), διότι εἶνε Θεὸς καὶ τοῦ πρέπει λατρεία. Καὶ τὴ σμύρνα (ποὺ ἄλειφαν τοὺς νεκρούς), διότι καὶ ὁ Χριστὸς θὰ ὑπέμενε θάνατο, καὶ κατὰ τὴν ταφὴ τὸν ἄλειψαν μὲ σμύρνα. Κ' ἐμεῖς λοιπὸν πρέπει νὰ προσφέρουμε δῶρα στὸ Χριστό. Τί δῶρα ἄραγε τοῦ ἀρέσουν;

Οἱ μάγοι, κατὰ τὴν παράδοσι, ἦταν τρεῖς. Λέει ὁμως μιὰ ἱστορία, ὅτι ὑπῆρχε κ' ἓνας **τέταρτος μάγος**. Αὐτὸς ἔχασε τὸ δρόμο, περιπλανήθηκε καὶ ἄργησε νὰ φτάσῃ στὰ Ἱεροσόλυμα. Εἶχε πάρει μαζί του τρία πολύτιμα πετράδια γιὰ τὸ Χριστό. Ἀλλὰ καθὼς περπατοῦσε, βλέπει στὸ δρόμο κάποιον νὰ λυγίζει καὶ νὰ πέφτῃ κάτω· ἦταν ἐξαντλημένος ἀπὸ ἀρρώστια καὶ κινδύνευε νὰ πεθάνῃ. Τὸν σπλαχνίστηκε, βγάζει καὶ τοῦ δίνει τὸ ἓνα πετράδι. Πάρ' το, λέει, γιὰ τὸ γιατρό, νὰ γίνῃς καλά. Παρακάτω βλέπει κάτι κακούργους, ποὺ εἶχαν πιάσει ἓνα παιδάκι κ' ἦταν ἑτοιμοὶ νὰ τὸ σφάξουν. Τοὺς προλαβαίνει καὶ τοὺς δίνει τὸ ἄλ-

λο πετράδι, καὶ γλύτωσε τὸ παιδί. Κάπου ἄλλοῦ τέλος εἶδε μιὰ δυστυχισμένη κοπέλλα, ποὺ τὴν εἶχαν ἄρπάξει καὶ τὴ ἔσερναν παλιάνθρωποι νὰ τὴν ἀτιμάσουν. Ἐπεμβαίνει κ' ἐδῶ, τοὺς δίνει τὸ τελευταῖο πετράδι, καὶ σώζει τὴν κόρη ἀπὸ τὰ νύχια τους. Ἔτσι ἄργησε. Μετὰ ἀπὸ πολλὰ χρόνια περιπλάνησι ἐπὶ τέλους ἔφτασε. Πότε ἔφτασε; Τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, τὴν ὥρα ποὺ σταύρωναν τὸ Χριστό. —Ω Χριστέ, λέει, δὲν πρόλαβα νὰ σὲ προσκυνήσω βρέφος. Τώρα πιά σὲ βλέπω πάνω στὸ σταυρό! Σοῦ ἔφερνα καὶ δῶρα, ἀλλὰ δυστυχῶς στὸ δρόμο ἀναγκάστηκα καὶ τὰ ἔδωσα, γιατί ἦταν μεγάλη ἀνάγκη. Χριστέ, συχώρεσέ με... Τότε ἀκούει τὸ Χριστὸ νὰ τοῦ λήῃ· —Παιδί μου, μὴ λυπᾶσαι. Τὸ πετράδι ποὺ ἔδωσες γιὰ νὰ γιαιτρευτῇ ὁ ἄρρωστος, τὸ πετράδι ποὺ ἔδωσες γιὰ νὰ σωθῇ τὸ παιδί ἀπὸ τὴ σφαγὴ, καὶ τὸ πετράδι ποὺ ἔδωσες γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἡ κοπέλλα τὴν ἀτίμωσι, εἶνε σὰ νὰ τὰ ἔδωσες σ' ἐμένα. Νά 'σαι εὐλογημένος! Γιατὶ ὅ,τι κάνετε σ' ἓνα φτωχό, εἶνε σὰν τὸ κάνετε σ' ἐμένα (πρβλ. Ματθ. 25,40).

* * *

Αὐτὰ εἶνε τὰ διδάγματα τῶν μάγων. Ἄς ἐτοιμάσουμε λοιπὸν **κ' ἐμεῖς τὰ δῶρα μας**. Τί δῶρα; Δὲν ἔχει ἀνάγκη ὁ Θεός. Καὶ τὸ χρυσάφι δικό του εἶνε, καὶ τὸ ἀσήμι καὶ τὰ δέντρα καὶ τὰ ζῶα καὶ τὰ ποτάμια καὶ τὰ ἀστέρια καὶ ὁ ἥλιος, ὅλα εἶνε δικά του. Ὅλο τὸ σύμπαν εἶνε δικό του. Κάποιο ἄλλο δῶρο θέλει. Τί ζητάει; Κάτι ἀνώτερο. Τὸν ἀκοῦτε τί λέει; Παιδί μου, «δῶσε μου τὴν καρδιά σου» (Παροιμ. 23,26).

Ἐσύ, ποῦ ἔχεις δώσει τὴν καρδιά σου; Δὲ λέω· ν' ἀγαπᾷς τὸ παιδί σου, τὸν ἄντρα σου, τὴ γυναῖκα σου, τὸ φίλο σου... ἀλλὰ παραπάνω ἀπ' ὅλους καὶ ἀπ' ὅλα νὰ ἔχῃς τὸ Χριστό.

Σὲ μιὰ περιοδεία, ποὺ ἔκανα ὡς ἱεροκήρυκας, συνήντησα κάποτε ἓνα χαριτωμένο παιδάκι. Τὸ ρώτησα· Ἀγαπᾷς τὴ γιαγιά; —Ναί. —Πόσο τὴν ἀγαπᾷς; —Τόσο, κ' ἔδειξε μὲ τὰ δάχτυλα. —Τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα; —Τόσο, κ' ἔδειξε μὲ τὰ χέρια. —Τὸ Χριστό; —Τόσοπο πολύ! καὶ ἄνοιξε διάπλατα τὴν ἀγκαλιά του...

Τὸ ἀθῶο παιδάκι! Ἐμεῖς τὸ Χριστό; Ψέματα λέμε ὅτι τὸν ἀγαποῦμε. Ὅποιος τὸν ἀγαπάει, ἐφαρμόζει τὴν ἐντολὴν του. Ἄς προσπαθήσουμε λοιπὸν νὰ τοῦ δώσουμε τὴν καρδιά μας. Νὰ τὴν πλύνῃ, νὰ τὴν καθάρῃ, νὰ γίνουμε πραγματικοὶ Χριστιανοί. Καὶ μαζί μὲ τοὺς μάγους, μὲ τοὺς βοσκούς καὶ τοὺς ἀγγέλους νὰ ὑμνοῦμε καὶ νὰ δοξάζουμε Πατέρα, Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα εἰς αἰῶνα αἰῶνος· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**